

Rubense Schone Vertelt

Editie 2008

Tekst en foto's: Ingrid Jansen

deze blogs zijn eerder verschenen op ingridspersonal.nl

Licentie: Creative Commons BY-NC-ND

Inhoud

10-jan-2008: Koning Winter en ik.....	4
11-jan-2008: Rare week.....	5
29-jan-2007: Vakantie in Maastricht	7
03-feb-2008: Dag Oma - een gedicht	13
08-feb-2008: Afscheid - een gedicht.....	14
08-mar-2008: Mame flovies	15
14-mar-2008: Waterloos.....	16
16-mar-2008: Assepoester en de fifties.....	19
21-mar-2008: Gordiaanse-knopen-week.....	23
27-mar-2008: Helpdeskiaans	26
04-apr-2008: Scheiden doet lijden	29
11-apr-2008: Gezond verstand	31
06-may-2008: Bullebakken.....	33
21-mei-2008: Een dagje uit.....	34
11-jun-2008: Vrouwelijk of mannelijk.....	36
06-jul-2008: Zondag rustdag - een gedicht.....	38
13-jul-2008: Een dagje dierentuin	39
18-jul-2008: Trombose is niet grappig.....	43
29-jul-2008: Boodschappen en ziekenhuis.....	45
01-aug-2008: Jij in mijn hoofd - een gedicht	47
17-aug-2008: Vesting spectaculum.....	48
03-sep-2008: Aan vakantie toe zijn.....	51
27-sep-2008: Vakantie in Antwerpen - deel I	52

24-okt-2008: Vakantie in Antwerpen - deel 2	58
29-okt-2008: Wintertijd.....	60
31-okt-2008: Vakantie in Antwerpen – deel 3	61
05-nov-2008: Maar eentje.....	64
12-nov-2008: Proberen of niet proberen.....	66
28-nov-2008: Common Sense is overal.....	67
01-dec-2008: Goede en verkeerde benen.....	68
08-dec-2008: De baas draagt een bolhoed.....	70

10-JAN-2008: KONING WINTER EN IK

We hebben hem allemaal goed leren kennen de afgelopen dagen.

Zijn heerschappij was deze week overduidelijk.

Koning Winter is volop aanwezig in Nederland.

En ik vind het maar niks.

Het begint vorig weekend, met sneeuw en kou buiten als ik 's ochtends de gordijnen open doe. Op de radio waarschuwingen wegens gladheid, sneeuw en ijzel. Jakkas. En ik moet naar mijn werk, dus lekker weer onder de warme dekens kruipen zit er niet in.

Ergens verderop in de week hoor ik 's avonds op de radio de weersvoorspelling. Temperaturen tot min vijftien en in het binnenland mogelijk nog lager. Vermaningen dat zout strooien op je stoep geen zin heeft omdat ook zout water bij die temperaturen bevroert. Een nieuwsbericht dat de hulpdiensten naarstig op zoek zijn naar notoire buitenslapers, die moeten allemaal naar de daklozenopvang omdat ze anders dood vriezen of iets in die trant. Mijn gedachten zijn niet met het nieuws meegelopen, die staan nog stil bij de genoemde temperatuur. Min vijftien? Het lijkt wel Siberië. Vanavond iets leuks gaan doen? En dan door die kou heen? Nee dank je, ik blijf wel veilig thuis, met een kop warme chocolademelk in mijn handen terwijl ik in stilte de uitvinder van de Centrale Verwarming bedank.

Koning Winter en ik hebben niet zoveel met elkaar. Ik kan met die man niet door één deur, met zijn jaarlijkse sneeuw-, ijs-, schaats- en unoxmutsellende. Luisterend naar een nieuwsbericht over hoeveel mensen vandaag in wakken zijn terechtgekomen tijdens het schaatsen zucht ik. Ik verlang naar warm weer, naar lekker op een terrasje zitten of door een zalig zachte milde zomerregen lopen.

Waar blijft nou dat broeikaseffect?

Ciao,

Ingrid.

11-JAN-2008: RARE WEEK

De afgelopen week was een beetje een rare week. Eigenlijk niet eens een anders-dan-anders week, maar wel eentje met wat verrassingen (en met een hoop geklets).

Dat begon afgelopen weekend al met een nieuwsbericht dat Parijs-Dakar was afgelast. En dat terwijl de rally de dag daarna zou beginnen. Mijn televisiegids stond al helemaal bol van de Dakar-journaals die ingepland stonden. En dan wordt hij zomaar pardoes afgelast. In het speciale journaal was een persconferentiehoudende meneer te zien en horen. Hij zei dat de Dakar 2008 was afgelast wegens terreurdreiging. En ook zei hij dat we geenszins moesten verwachten dat ze bij de pakken neer zouden gaan zitten. In 2009 zou Dakar weer gewoon verreden worden. Na deze toespraak lieten ze interviews zien met deelnemers.

Iedereen baalde als een stekker, sommigen waren echt superverdrietig. Ze hadden er allemaal heel erg naartoe geleefd, en vielen nu in een soort van zwart gat. Eén deelnemer betwijfelde ook of de Dakar ooit nog verreden zou worden: "ze zeggen wel dat ze er volgend jaar weer zijn, maar de terroristen zijn er dan ook nog". En dat is waar. Zelf vind ik het moeilijk om er iets van te vinden. Aan de ene kant heeft de Dakar-organisatie de veldslag verloren. Dreigen met een terreuraanslag werkt, zo hebben de heren terroristen nu geleerd. Aan de andere kant gaat zo'n organisatie natuurlijk niet over één nacht ijs. Het moet ze erg zwaar gevallen zijn om deze beslissing te nemen, en er zullen heus wel een paar slapeloze nachten mee gepaard zijn gegaan. Wij publiek weten ook niet wat er nu precies aan de hand is. In ieder geval, de rally zelf zal ik denk ik niet missen. Ik kijk zo weinig televisie dat de afwezigheid van de Dakar-journaals mij waarschijnlijk niet op zal vallen. Toch vind ik het ergens wel jammer dat het afgelast is.

De tweede verrassing was op mijn werk.

Aan het eind van het jaar hebben we altijd een beoordelingsronde. Dat was bij Vertis zo, en Ordina heeft dat ook. Hoewel de Ordina beoordelingsronde ietsje anders in elkaar steekt, is de timing hetzelfde. Van mijn afdeling hebben we allemaal onze beoordeling gehad, en de meesten lijken wel tevreden er mee. Het echte nieuws moet nog komen; bij Ordina zijn beoordeling (wat vinden ze van je) en beloning (hoeveel salaris krijg je komend jaar) losgekoppeld. De beloningsronde komt nog. Dus hoeveel we allemaal aan verdienen, weten we nog niet. Maar of "ze" tevreden met ons zijn weten we al wel. Zelf had ik een score van 4, dat betekent dat ik boven verwachting gepresteerd heb in de meeste van de geëvalueerde gebieden. En daar ben ik heel blij mee; want afgelopen jaar was het eerste jaar dat ik teamleider was. Door wie je beoordeelt hangt af van wie je zelf aanwijst. Bij mij waren dat mijn baas (natuurlijk) en een paar collega's waar ik dagelijks mee samenwerk. Tot zover alles nog volgens verwachting gegaan de afgelopen tijd. En deze week kwam de verrassing. Ik kreeg namelijk een mailtje van mijn baas met een evaluatieformulier er aan vastgeknoopt. Of ik hem wilde beoordelen.

Ehhh.....

Wauw! Daar was ik even stil van, in al die elf jaar dat ik hier nu werk heb ik een leuk aantal bazen versleten, maar mijn huidige baas is de eerste die zijn medewerkers vraagt om hem te beoordelen. Het beoordelen zelf doe ik denk ik maar in alle rust komend weekend. Ik heb al even gekeken in dat evaluatieformulier, en er staan allemaal nadenk-dingen op. Dat schreeuwt om een rustige zaterdagochtend met een rustig kopje koffie voor mijn neus.

En de derde en laatste verrassing is dat ik komend weekend helemaal niks heb. Nou ja, met uitzondering van die beoordeling dan. Geen plannen, geen dansen, een weekendje helemaal nul-komma-nul. Twee dagen lui op mijn gat zitten. Lekker even achter de computer een poosje <http://www.runescape.com> spelen. Ik ben in Runescape op jacht naar 57 Herblore. Ik heb al 55, hoeft nog maar 2 levels, maar je herblore omhoog krijgen is heel erg tijdsintensief. Misschien kan ik beter een quest doen die veel Herblore experience oplevert. En daarnaast moet ik ook eens werken aan mijn strength. Die is nu redelijk hoog (67) maar omdat een heleboel andere spelers beter zijn, duvelt hij bijna uit de highscorelijst. En ik wil al mijn skills in de highscorelijst houden als het even kan. En daarnaast wil ik al mijn skills op 60 hebben (gaat me echt niet lukken in 1 weekend). Nou ja, eigenlijk heb ik dus wel ideeën genoeg om komend weekend door te komen. Het zou geen verrassing zijn als maandagochtend blijkt dat het weekend tóch te kort was!

Enne...mijn enkel? Die doet het weer!

Ciao,

Ingrid.

29-JAN-2007: VAKANTIE IN MAASTRICHT

Deze week heb ik vakantie. Daar ben ik blij om ook. Het is zo druk geweest de laatste tijd dat een weinig ontspanning wel welkom is. Daarom heb ik een paar maanden geleden een hotelkamer geboekt. In Maastricht. Daar ben ik nog nooit geweest. Het is dan wel buiten het toeristenseizoen, maar dat maakt niet uit.

Maandag

Maandag ga ik pakken, zo heb ik mezelf beloofd. Eerst nog even naar de tandarts. Ik werd donderdagnacht namelijk wakker met kiespijn. Dus heb ik vrijdag gebeld, en maandag was er nog een gaatje in de agenda. Gelukkig is er niets ernstigs aan de hand, zo zegt de tandarts: "een ontstekinkje die weer tot rust gekomen is. We kijken het even aan en mocht het erger worden, dan moet je vooral weer bellen, dan maak ik hem open". Ik durf niet te denken aan wat hij daarmee bedoelt (wortelkanaal...??) en ben blij dat ik er zonder boren vanaf kom. Gauw naar huis.

Eenmaal thuis kijk ik eerst mijn fotospullen na. Mijn collega's hebben gezegd dat Maastricht een mooie stad is, dus ik wil een leuke reportage maken van mijn vakantie. Ik zoek alle laders bij elk aar: die van de accu's van de EOS, die van de batterijen van de flitser en die van de klik-klak-klaar Sony. Plus die van mijn telefoon en m'n pda zijn dat er al vijf. Wat een achterlijk groot bos snoer wordt dat in mijn koffer! Ik besef hoe gedigitaliseerd ik eigenlijk ben; ik had vanochtend ook al moeite om geen werkmail te lezen. Het voelt bijna alsof ik naar een afkickcentrum ga; een soort van anti-digiver-slavings-ding. Nu ja, dat is dan maar zo. Mijn fotodingen maken de helft uit, dus zo erg als het lijkt, is het nu ook weer niet.

Naast alle elektronica voer, moet ik natuurlijk ook sokken en ondergoed en zo mee. Ik trek wat laden open en graai het één en ander bij elkaar. Dat mik ik op het bed, samen met een paar broeken, T-shirts en jaszjes. Alles frutsel ik zo economisch mogelijk in de koffer en dan ben ik klaar. De laatste huidcrème en make-up dingen gaan in mijn beautycase.

Dinsdag

Dinsdag sta ik op tijd op. Mijn trein gaat om kwart voor tien, als ik dan mijn aansluiting op Utrecht haal, ben ik even na tweeën in de Maasstad. Misschien sla ik wel een trein over, ik heb toch alle tijd voor mezelf. Eerst lekker rustig ontbijten en douchen en aankleden enzo. Daarna naar de bushalte. As ik het hoekje om ga, zie ik de bus bij de halte staan, die haal ik duidelijk niet meer! Nou ja, ze gaan nu ieder kwartier, dus lang hoef ik niet te wachten. Als de volgende bus aan komt rijden, zwaait er een bekende uit de bus naar mij. Het is een oud-collega: Eddy S. Ik vind het leuk om hem weer te zien en blijf bij hem staan kletsen, ondanks herhaalde oproepen van de chauffeur om door te lopen naar achteren. Het is nog een beetje spits en dus erg vol in de bus.

Op het station koop ik een treinkaartje. Het apparaat slikt mijn pasje eerst niet. "Pas ongeschikt" zegt hij. Ik probeer het nogmaals en nu doet hij het wel. Kennelijk is mijn pasje bijna "op"; als ik weer thuis ben moet ik maar een nieuwe bestellen vóór hij het helemaal niet meer doet. In elk geval heb ik lekker toch een treinkaartje. Na een kopje koffie in de stationsrestaurantie zoek ik een lekker

hoekje op in de trein en maak het me gemakkelijk. Ik hoef er op Utrecht pas weer uit; tijd genoeg dus om dit stukje bij te werken!

Op Utrecht heb ik ruim de tijd voor een kopje koffie voor de trein naar Maastricht weg gaat (het uit de trein stappen lukt me ditmaal zonder mijn enkel te verstuiken). Eenmaal in de trein naar Maastricht zak ik lekker onderuit; het duurt volgens de NS-reisplanner twee uur voor hij aankomt. Ik kijk een beetje naar buiten naar het steeds "Ardennenser" worden van het landschap en zit wat te dagdromen. Als de trein uiteindelijk aankomt heb ik het eerst ook wel weer gehad met treinen. Dan heb ik vier uur in zo'n ding doorgebracht. Eerst naar het toilet, en dan een taxi opzoeken vind ik nu een goed idee. Ik heb geen idee waar ik heen moet om mijn hotel te vinden.

Een taxichauffeur weet dat ongetwijfeld wel (ook al rij je dan om :)). De taxi rijdt er inderdaad fluks heen en dropt mij en mijn bagage netjes voor de ingang van het hotel. Ik check in en dump mijn koffers op mijn kamer. Alleen mijn fotospulletjes pak ik uit; de rest komt later wel. Ik ben erg nieuwsgierig naar Maastricht!

Het eerste wat me opvalt als ik mijn hotel uit- en het Vrijthof op stap, is het grote aantal restaurants. De hele oostkant van het Vrijthof bestaat er uit. De Maastrichtenaren moeten erg gastronomisch zijn ingesteld. Ik kan ze niet allemaal proberen, er eentje uitkiezen voor vanavond zal best moeilijk worden.

Maar dat is een zorg van straks. Eerst een beetje dwalen. Ik heb een stadskaart van Maastricht in mijn tas gefrommeld voor het geval ik de weg kwijt ben. Zo kan ik niet verdwalen, of althans in elk geval altijd de weg terug weer vinden. Het is best een mooie stad, mooie gebouwen en gezellige straten. Ook in de andere straten valt me het grote aantal eetgelegenheden op. Hier en daar maak ik wat foto's. Mijn voeten raken uitgedwaald en ik ga een kopje koffie drinken. Het wordt zowaar al donker. Ik besluit om na die koffie op jacht te gaan naar mijn avondeten. Ik kom uit bij een chinees restaurant dat er wel aardig uitziet. Van de menukaart kies ik haaievinnesoep en peking eend. Ik heb een plekje bij het raam uitgekozen en naar buiten kijken is hier best een aardige bezigheid. Aan de overkant zijn een paar panden al helemaal versierd voor de carnaval. Bij een heleboel winkels verkopen ze carnavalsspullen, zo is me opgevallen, of ze hebben carnavalsmuziek op staan. Je kunt duidelijk merken dat dat heel erg leeft hier. Wel heel anders dan thuis.

Al etend komen mijn voeten en ik tot overeenstemming. We besluiten om na het eten nog één rondje door de stad te maken. Gewapend met foto toestel natuurlijk. Er zijn vast wel een aantal mooie fotohoekjes te vinden, vermoed ik. Dus na een lekkere eend en een lekker kopje koffie komen mijn benen weer in actie en dwaal ik nog een poosje door de nu mooi verlichte stad. En ik maak inderdaad nog een paar mooie foto's.

Uiteindelijk, als ik echt moe ben, sjok ik terug naar het hotel. Ze weten direct mijn kamernummer bij de receptie, ik hoef hem niet eens te zeggen. Verbaasd over het geheugen van de receptionist loop ik de trap op naar de tweede verdieping en naar mijn kamer. Voor ik ga slapen kan ik mooi dit stukje aanvullen, en ook nog even door mijn foto's heenploegen denk ik. Vooral van 's avonds zitten er een heel zootje bewogen bij, en die kunnen zó weg. Tenslotte komen er nog vier vakantiedagen om te fotograferen!

Woensdag

De volgende ochtend word ik even na half negen wakker. Lekker rustig lig ik wakker wordend naar de televisie te kijken. Dat kan ik thuis niet, tv kijken vanuit bed. Ik heb alle tijd, want het ontbijt wordt tot tien uur geserveerd. Uiteindelijk sta ik toch maar op. Na een douche gauw aankleden en op naar de ontbijtzaal, ik heb eigenlijk best trek in ontbijt! Het mooie van ontbijten in een hotel is dat ze alles hebben. Brood en beschuit, knäckebröd en ontbijtkoek en croissant en nog veel meer. Twijfelend kijk ik naar al dat lekkers: dat kan ik allemaal niet op. Uiteindelijk kies ik een croissant, een plakje ontbijtkoek en een knäckebrödje. Met een glas melk, een glas jus d'orange en een kop thee. En een gekookt eitje. Als ik de warmhoud-vitrine (hoe noem je zo'n ding?) open doe, zie ik allemaal warme gerechten; iets wat lijkt op bacon en iets aardappelpuree-achtigs en iets . . . vaag ondefinieerbaars. Ze hebben hier duidelijk ook een engels ontbijt. Bij de gedachte aan spek (en de lucht er van) draait mijn maag zich bijna om. Gauw pak ik het ei en doe dat warmhoud-geval weer dicht. Ik heb mijn reisgidsje meegenomen en tijdens een kopje thee blader ik het door. Er zijn een paar dingen die me wel interessant lijken, maar zo buiten het toeristenseizoen zijn een aantal dingen dicht. Ik neem me voor om vandaag naar het Natuurhistorisch Museum te gaan. Dan kan ik gelijk een kijkje nemen bij de resten van de stadswallen, die zijn daar vlakbij. Het is niet ver lopen volgens de kaart, dus als ik uitgegeten ben, poets ik mijn tanden, pak mijn fototoestel en ga op pad.

Na een minuut of tien kom ik bij de stadswallen. Het is zelfs nog dichterbij dan ik had gedacht. Het is duidelijk een hele oude muur. Terwijl ik er een paar foto's van maak moet ik aan de vier musketiers denken. De vierde musketier, D'Artagnan, heeft namelijk echt bestaan, en hij is gestorven voor de muren van Maastricht. Voor déze muren dus. Ik loop het trapje op de muur op en neem me voor om morgen of zo eens in het onder de muur gelegen parkje te gaan wandelen. En tijdens die wandeling uit te kijken naar het beeldje dat hier ergens van de heer D'Artagnan moet staan.

Op de muur neem ik een stuk of wat foto's en wandel zover als ik lijk te kunnen. Het park beneden ziet er mooi uit. Er lopen ganzen en eenden en ik zie een hertenkamp. Uiteindelijk kan ik niet verder en ik besluit om het hele stuk weer terug te lopen. Het is een mooi stuk, en dan kom ik vlakbij de ingang van het Natuurhistorisch Museum weer uit. En daar wil ik naartoe. Dat museum gaat over de geologische geschiedenis van de streek, zo staat in mijn gidsje. Ik verbaas me over de entreedeuren (wat een joekels van deuren), open ze en koop een entree-kaartje. Volgens de meneer achter de balie mag ik foto's maken. Daar ben ik blij mee. Ik krijg ook een folder mee van het museum. De rest van de ochtend en een deel van de middag loop ik in het museum rond. Ze hebben allemaal interessante dingen in de vitrines staan, met leuke uitleg erbij. Vooral de streekspecifieke informatie vind ik erg interessant. Ze hebben kaartjes gemaakt waarop te zien is hoe Zuid-Limburg er uit zag tijdens de diverse geologische tijdvakken (een groot deel van de tentoonstelling gaat over Carboon en Krijt en Trias enzo). Knap dat ze uit hebben weten te knobbelen hoe de streek er zoveel miljoen jaar geleden uitzag, er nog knapper dat ze weten waar de belangrijkste steden toen lagen. Die staan namelijk met rode bolletjes op de kaarten aangegeven. Hoe zouden ze dat weten?

Uiteindelijk krijg ik honger, en loop terug naar het Vrijthof. Daar zit vast wel iets waar ik wat kan eten. Ik kom terecht in een Grand Café waar een hele leuke jongen achter de bar staat.

Jammer dat hij een "bezettingsring" om heeft. Ik bestel een uitsmijter, daar heb ik echt zin in. Na het nuttigen van de uitsmijter (met een mooi uitzicht :)) loop ik even naar de VVV. Ik wil wel eens weten of ze daar leuke stadswandelingen hebben. En of ze informatie hebben over film en theater hier in de stad. Ik vind er een tweetal leuke en vermoedelijk fotogenieke wandelingen. Vandaag kan ik ze niet meer maken. Ze kosten allebei de nodige tijd, en mezelf kennende wil ik onderweg vast de nodige foto's maken. Die wandelingen moeten morgen maar. Dan ga ik nu nog even winkelen.

Daarna kan ik dan iets eten, en dan naar de film. Zo na een dag van slenteren en sjokken heb ik wel zin om iets te gaan doen waar ik bij kan zitten. Mijn beenspieren worden aardig moe! Dus na de nodige winkels van binnen te hebben gezien nuttig ik een biefstukje (da's de weekshotel van het café dat ik uitkies voor het avondeten) en ga ik naar de bios. En dan is de avond alweer zowat voorbij. Nog gauw even mijn stukje bijwerken en wat tv kijken en dan zit de woensdag er alweer op.

Donderdag

De volgende dag word ik mooi op tijd wakker: niet te vroeg, niet te laat, gewoon precies op tijd voor het ontbijt. Vandaag wil ik één van de stadswandelingen gaan doen die ik gisteren gekocht heb bij de VVV. Na het ontbijt neem ik ze beide vluchtig door en kies voor de wandeling langs de vestingwallen. Jas aan, handtas mee, fototoestel mee en weg ben ik. De wandeling begint bij de Maasboulevard. In de folder staat precies hoe je moet lopen (dûh!) en er staan ook een aantal historische bijzonderheden over de dingen die ik onderweg tegen ga komen. Ik hou de flyer dus in een zak van mijn jas, lekker makkelijk bij de hand.

De wandeling voert eerst langs de Maas. In de flyer lees ik bijzonderheden over de Servaasbrug en over de Romeinse brug die even verderop ooit gelegen heeft. Er hangt een kleine plaquette aan de muur waarop onder andere staat waar de naam Maastricht vandaan komt: Maas komt van mosae en tricht van traiectum, wat oversteek of doorwaadbare plaats schijnt te betekenen. Daarna moet ik de straat over steken en kom ik bij de stadswallen. Ik loop volgens de route van de flyer om de muren heen, maak hier en daar een foto van muren, rondelen en wat me verder nog opvalt. Af en toe ga ik even zitten op één van de vele bankjes en lees ik een stukje uit de flyer. Ondanks dat de muren volop begroeid zijn met planten en mos, zijn ze behoorlijk indrukwekkend. Je zul toch maar bij het "muurvlees" gehoord hebben tijdens één van de vele belegeringen die de stad door de eeuwen heen gekend heeft. Er moeten in de geschiedenis van Maastricht veel soldaten aan de voet van deze muren gestorven zijn. Ongeveer halverwege de wandeling kom ik de beroemdste belegeraar tegen (nou ja, een beeld van hem dan): de door Alexandre Dumas beroemd geworden musketier D'Artagnan. Er zijn bankjes bij en daar ga ik even een poosje zitten. Dit beeld wil ik goed bekijken; ik heb zoveel boeken gelezen en films gezien over de heren Aramis, Athos, Porthos en D'Artagnan! Ik bedenk mezelf dat ik eigenlijk een tijdmachine zou moeten hebben. Dan zou ik kunnen controleren of D'Artagnan in werkelijkheid net zo knap was als hij hier geportretteerd is. Ten tijde van de belegering hier zal hij dat in elk geval niet geweest zijn. Toen was hij al drieënzestig ofzo, voor die tijd al behoorlijk bejaard. Het standbeeld toont een man in de kracht van zijn leven; gaaf en littekenloos gezicht, brede schouders en gespierde armen en benen. Iemand die dagelijks traint, een soortement van Arnold Schwarzenegger in musketierskostuum. Na een paar foto's van het beeld en de nog duidelijk zichtbare bres in de muur er achter, loop ik door.

Uiteindelijk leidt de route mij terug naar het Vrijthof. Dat komt mooi uit, het middaguur is al er lang verstreken en mijn maag knort. In één van de vele restaurantjes nuttig ik een tosti. Ik heb een mooi uitzicht op het Vrijthof en de Sint Servaasbasiliek. Daar ben ik nog niet naartoe geweest. Als ik dat nu vanmiddag doe, kan ik morgen naar het Bonnefantenmuseum.

Over de basiliek zelf kan ik niet zoveel vertellen, vind ik. Daarvan moeten jullie maar de foto's bekijken die ik er gemaakt heb. Het is in elk geval een grote, rijkversierde katholieke kerk die een bezoek méér dan waard is. Als je ooit in Maastricht komt, moet deze kerk zeker in je program zitten. Ik vind hem erg indrukwekkend en ben er wel een behoorlijke poos bezig om alles te

bekijken. Als ik de Sint Servaas uitkom, is het al weer tijd om wat te eten op te gaan zoeken en is alweer een vakantiedag voorbij.

Vrijdag.

Vandaag is mijn laatste echte vakantiedag. Morgen ga ik weer naar huis, die dag telt dus niet mee. Vandaag heb ik een bezoek aan het Bonnefantenmuseum op het program staan. Volgens de reisgids is dat méér dan de moeite waard. Daarna ga ik nog even winkelen en daarna eten en al mijn spulletjes weer netjes bij elkaar in de koffer stoppen. Dan kan ik morgen zó weghollen. Maar eerst naar het museum. Het Bonnefantenmuseum zat vroeger in een klooster (het Bonnefantenklooster, vandaar de naam), maar heeft nu een heel eigen gebouw op ongeveer 15 minuten lopen van het Vrijthof. Althans, in mijn gidsje staat 15 minuten. Ik loop er ietsje korter over, maar zo weinig dat dat verschil erg onbelangrijk is. Ik blijf net van de verkeerde kant aangekomen te zijn, er is geen ingang te bekennen. Ik besluit om een rondje om het gebouw heen te lopen. Dan kom ik de ingang vanzelf tegen. Als ik ongeveer drie-kwart gehad heb van mijn rondje kom ik bij een grote trap en een grote dubbele deur. Dat zal de hoofdingang wel zijn. Ben ik toch weer de verkeerde kant op begonnen te lopen. Ik hang mijn jas in een kluisje (50 cent) en koop een entreekaart. Als ik die betaal, zie ik achter de kassa een museumwinkel. Daar moet ik later eens rustig rondneuzen.

Ik krijg een clipje, en de kassa-dame verzoekt mij vriendelijk om dat duidelijk zichtbaar te dragen. Dat clipje is namelijk mijn kaartje.

In het museum ben ik, zoals ik al verwacht had, het grootste deel van de dag zoet. Het museum heeft twee duidelijke verdiepingen: op de tweede verdieping huist de moderne kunst en op de eerste verdieping huizen de oude meesters. Ik besluit om te beginnen met de moderne kunst. Op die manier bewaar ik het mooiste voor het laatst. De meeste moderne kunst die er hangt en staat zijn wel bijzonder, maar niet erg mooi. Maar een paar vind ik toch wel leuk. Zo is er een hele grote koepel, die van binnen zwart geverfd is, en waar een witte spiraal op staat. Eerst valt het me niet eens op, maar in het foldertje van het museum lees ik dat het een spiraal is en als ik wat nauwkeuriger kijk, zie ik het. Wel apart. Als je niet goed genoeg kijkt, lijken het allemaal concentrische cirkels.

Verder zijn er wat videopresentaties. De meeste daarvan spreken me niet erg aan, maar er is eentje die ik heel apart vind. Zo apart zelfs, dat ik hem later nog een tweede keer ga bekijken. Hij gaat over de British Coldstream Guards (je weet wel, die van het wisselen van de wacht bij Buckingham Palace). Aan het begin van het filmpje zie je allemaal soldaten in hun eentje door Londen zwerven. Als ze collega's tegenkomen, gaan ze netjes in formatie marcheren. Als het filmpje verder gaat, wordt de groep soldaten steeds groter, totdat er een bataljon van 64 (8X8) soldaten marcheert. En al die tijd hoor je het dreunen van soldatenlaarzen, netjes in de pas met elkaar. Aan het eind van het filmpje gaat de groep van 64 soldaten een brug op, en op het moment dat ze de brug op lopen, lopen ze prompt uit de pas met elkaar. Het verschil met de ritmisch dreunende voetstappen uit de rest van het filmpje is zó groot, dat ik erg verbaasd ben.

Ten langen leste ben ik ook hier uitgekeken. Na nog wat winkelen, en daarna een lekker stukje eten bij één van de vele restaurantjes zit mijn laatste vakantiedag er al weer op.

Morgen weer naar huis. Het zal best fijn zijn weer thuis te zijn, maar het was toch ook wel tof om even weg te zijn!

Ciao,

Ingrid.

03-FEB-2008: DAG OMA - EEN GEDICHT

Dag Oma

moed
wilskracht
warmte
warme belangstelling
liefde
vooral liefde
veel liefde

is nu niet meer

bestaat alleen nog
in herinnering

lieve oma
u was een voorbeeld

en ook al waren we het niet altijd eens

u zult altijd
mijn voorbeeld blijven

Dag Oma

Ingrid

Vannacht is mijn oma overleden. We zullen haar missen.

08-FEB-2008: AFSCHEID - EEN GEDICHT

aan de wand
een groot kruis
de kerkklok beiert

"rouw of trouw"
schiet door mijn hoofd
ik denk aan de keren
dat ik kerkklokken gehoord

heb
wandeland
zittend op een terras

nu zit ik binnen
ben ik degeen die rouwt
samen met mijn familie
tranen in onze ogen

afscheid voorgoed
ik voel
dat het waar is:
"niet het afsnijden doet zo'n pijn"
"maar het afgesneden zijn"

Ingrid.

08-MAR-2008: MAME FLOVIES

Het is wel heel erg lang stil geweest in dit hoekje. Het is wel vaker een weekje of zo stil, maar de pauze-knop staat nu al een maand aan.

Maar ik was dan ook niet echt in de stemming om stukjes te schrijven op een blog. Dat hadden jullie na die twee gedichten die ik hier geschreven had, vast al wel geraden.

Maar nu is Ikke weer terug. Vol goede moed ga ik een kort stukje schrijven over een heel aardige website die heel aardige flash-filmpjes toont. De eigenaar van de website noemt ze "flovies", een samentrekking van flash-movie. Ik kwam er terecht toen ik op het web op zoek was naar wat informatie over oude arcade-spelletjes. Die kun je namelijk via een omweg spelen via een emulator die MAME heet. Via dat MAME-programma zit ik dus nog zo af en toe te pacmannen en donkey-kongen en zo meer. Toen ik op zoek was naar een nieuwe versie van dit programma klikte ik de haast verkeerd. En als ik misklik, kom ik soms op heel rare plaatsen terecht.

Kijk zelf maar:

<http://www.powerstrike.net/flovies.html>

De filmpjes op bovenstaande link zijn een ware ode aan de oude videospelletjes.

Hoofdacteurs in de filmpjes zijn karakters als de familie Pac-Man, Space Invaders en Donkey Kong. De maker van de filmpjes heeft momenten uit de spelletjes genomen en die op een manier aan elkaar gemonteerd zodat het net lijkt alsof het een echte videoclip is!

Je moet er maar op komen, op het idee om zo iets te maken. En je moet goed zijn met flash en photoshop lijkt me. En dan moet je een liedje uitzoeken, en een thema en alles aan elkaar breien. En op internet zetten (maar da's het makkelijke stukje van het gebeuren). Alles met elkaar vind ik het best knap gemaakt, al die "flovies". En leuk.

Voor een pacmanfan als ik is dit echt een *super*geinige vondst :)

Ciao,

Ingrid.

"Forever Young...i want to be...forever young"

14-MAR-2008: WATERLOOS

Maandag 10 maart

Wat is een mens toch zonder water? In Nederland komt het water normaliter gewoon uit de kraan. Als ik 's ochtend de kraan opendraai, denk ik daar geen moment over na (oké, ook omdat ik daar 's ochtends vroeg nog te slaperig voor ben, maar toch). Vanochtend echter is alles anders.

Als ik na opstaan de radio heb aangezet, ga ik eerst even naar de keuken om een glas water te drinken. Ik draai de kraan open.

Niks.

Geen water.

Op de radio begint net het nieuws. "De stad Groningen zit momenteel zonder water" klinkt het uit de speaker als ik op zoek ben naar een mogelijk lek. Nou, dat lek zoeken hoeft dus niet meer, want in mijn huis zijn alle leidingen dus oké. Nou ja, dan maar zonder water opstaan.

Dat het leven zonder water toch wel lastiger is dan ik in eerste instantie dacht, bedenk ik me als in de wc doortrek en niet het trouwe bijvul-geluid van stromend water hoor in het reservoir. Shit, ik kan natuurlijk niet douchen. En hoe moet ik nou mijn tanden poetsen? Ik zie een flesje spa-blauw staan die nog gevuld is. Nou, dat is in elk geval genoeg om mijn tanden te poetsen, douchen moet ik maar laten zitten.

Later op de dag krijgen we het bericht dat we water eerst 2 minuten moeten koken en daarna pas gebruiken. Weer zoiets lastigs!

In elk geval komt er dan alweer water uit de kraan.

Dinsdag 11 maart

Hè, we hebben weer water! Gisteravond heb ik een pannetje water een paar minuten laten koken, dat is nu afgekoeld genoeg om een glaasje water uit te halen. Ik vul een glas. Terwijl ik hem leegdrink vraag ik mezelf af hoe het nou zou zijn om in Kameroen of Ghana of zo te wonen. Een land zonder goede watervoorziening in elk geval. Dan moet je altijd water koken en alles. Ik ben blij met het waterbedrijf.

Op mijn werk neem ik een kopje koffie. Fijn is dat, om de dag weer zo te kunnen beginnen. Dat miste ik gisteren toch wel. Een collega van me had een paar pakken ijsthee meegenomen - hij was de held van de dag - maar ijsthee is toch anders dan koffie. Dat is natuurlijk een kwestie van gewoonte, maar toch. Werken met koffie gaat me makkelijker af dan werken met ijsthee of fris.

's Avonds eet ik bij Mama. Ze heeft hutspot, zelf gemaakt. Thuis heb ik soms ook hutspot, maar dat is een kant-en-klaar-maaltijd. Zelf gemaakt is toch anders. Lekkerder. Ik neem twee dikke bordes vol. Twee flinke porties is vast niet goed voor het afvallen, maar het smaakt me zo goed dat dat mij eventjes niks kan schelen.

Later op de avond, na de hutspot die ik bij Mama gegeten heb, lees ik in de krant de volgende tekst: "Alle vooruitgang, alle nieuwe medicijnen, alle nieuwe operaties, ze hebben minder voor de gezondheid van de mens gedaan dan het waterbedrijf".

Woensdag 12 maart

Op nu.nl staat vandaag een berichtje waardoor ik me toch weer eens ga afvragen of walvissen en dolfijnen net zo intelligent zijn als wij, of nog intelligenter dan wij. Het betreffende bericht staat op http://www.nu.nl/news/1474842/122/Dolfijn_redt_gestrande_walvissen.html. Een dolfijn die als hobbie heeft met menselijke zwimmers spelen, heeft een paar dwergpotvissen uit te ondiep water weggehaald. Mensen hadden al heel lang geprobeerd om die potvissen in diep water te houden, maar dat was niet gelukt. En dan "escorteert" die dolfijn ze zomaar even naar diep water? Ik vind het een erg opmerkelijk bericht. Zou er ergens een filmpje van op Youtube of zo staan? Ik ben erg nieuwsgierig naar wat er nu gebeurd is!

Donderdag 13 maart

Vandaag heb ik maar 1 afspraak staan. Verder helemaal niks. Daar ben ik blij mee, want dan kan ik mooi even hard werken aan een aantal testbevindingen die ik aan het einde van de dag af wil hebben. Eenmaal op mijn werk blijkt dat dingen weer eens niet volgens plan verlopen. 's Ochtends vroeg heb ik nog even de tijd om wat werk te verzetten, maar als mijn collega's eenmaal binnenkomen is het gedaan met de rust. De eerste is mijn baas. Die wil het met mij hebben over de productiviteit van mijn groepje. Terwijl hij mij alles uitlegt, probeer ik alles te snappen. Dat we geld moeten verdienen snap ik nog - we moeten toch ergens onze rekeningen van betalen nietwaar? - , maar het woord productiviteit vind ik toch nog wel een moeilijk woord. Ik kan er niet zoveel mee. Ik heb duidelijk nog een hoop te leren.

Daarna komt er een spoedmelding binnen en daarna heb ik die ene afspraak van vandaag. Alles met elkaar is het elf uur voordat ik aan mijn werk kan beginnen; ik heb het gevoel dat ik erg achter loop en dat maakt me heel chagrijnig. Ik besluit om tijdens de lunchpauze even naar Winkelcentrum Paddepoel te gaan; even er uit zijn kikkert me vast wel weer op en dan kan ik gelijk die verjaardagskaart kopen die ik uiterlijk morgen wil posten.

Na de lunch schiet het werk lekker op. Nou ja, het werk wel, maar mail loopt vast. Na een hele poos tegen mijn laptop te hebben gescholden (arme laptop - maar goed dat ik geen Voice Control er op heb), stap ik maar over op webmail. Dat doet het tenminste. En nu kan ik dan echt opschieten!!

Vrijdag 14 maart

Als ik 's ochtends op mijn werk kom, besluit ik voor de verandering eens in kamer 24 te gaan zitten. De bewoners van die kamer zijn vandaag allemaal thuis aan het werk, of helemaal vrij. Dus is die kamer leeg. Vanuit die kamer heb je een veel mooier uitzicht dan de kamer waar ik meestal zit.

Kamer 20 kijkt uit op het fietsenhok, dus we zien daar alleen maar de muur van dat fietsenhok. Vandaag kijk ik uit over de parkeerplaats. En het stuk groen daarachter.

Tijdens de koffie kijk ik even lekker naar buiten en zie fazanten over de parkeerplaats lopen. Die zie je 's zomers altijd, maar dit jaar zijn ze er wel vroeg bij! Wel leuk zo, van dat loslopend gevederd wild. Even later worden ze weggejaagd door een blaffende hond. Die wordt daar uitgelaten door een meneer. Hij zit aan de lijn (die hond dus) dus hij kan niet achter de fazanten aan, maar je ziet dat hij dat wel wil. Even later nemen ze de wieken en zijn ze weg. Terug naar het werk dus, naar de laatste loodjes voor het weekend.

Nog maar even...

Ciao,

Ingrid.

16-MAR-2008: ASSEPOESTER EN DE FIFTIES

De wekker gaat.

Zaterdagochtend.

Ik sta op, ontbijt en kleed me aan. Vandaag is de grote dag! Vandaag gaan we naar de musical Assepoester in het Efteling theater. Mama en ik. Ik heb voor ons twee een kamer gereserveerd in het Efteling hotel. Een zogenaamde themasuite nog wel. Hij heet de fifties suite, en ik ben razend nieuwsgierig!. Ik check gauw mijn tas: heb ik alles bij me? Schone lingerie, tandenborstel, make-up, pyama? Wel drie keer controleer ik of ik de musical-kaartjes wel bij me heb. Uiteindelijk is het tijd om weg te gaan, ik pak mijn spullen en stap in de auto om Ma op te halen.

We gaan dit keer met de auto. Meestal ga ik met de trein, maar nu heb ik eens zin om met de auto te gaan. Da's weer eens wat anders. Nadat ik Ma opgehaald heb rij ik naar het Julianaplein en dan de A28 op. Heen ga ik over Zwolle en Arnhem, heb ik bedacht. Dan zijn we zo tegen lunchtijd bij Apeldoorn, dan kunnen we daar iets eten. En koffie drinken natuurlijk (twee koppen, want het is een AC-restaurant). Nieuwsgierig naar de musical en die thema-kamer rij ik de Stad uit.

De rit zelf is saai en gewoon. Mama heeft gelukkig een flesje water meegenomen, dat is lekker om af en toe even de mond te spoelen. Toch ben ik blij als ik het AC-restaurant bij Apeldoorn zie opdoemen, tegen die tijd ben ik ook wel toe aan even wat anders dan snelweg-kijken. Ma is ook duidelijk toe aan even wat anders, ze rekt zich helemaal uit als ze uitstapt. We hebben allebei trek in lunch en een bakje koffie na. In het zelfbedieningsgedeelte sta ik even verdwaasd te kijken. Wil ik koud of warm eten? Ik kijk Ma aan. "Wil jij koud of warm eten?" zo delegeer ik mijn probleem naar haar. Ze wil warm, dus we lopen naar de warme afdeling. Ze hebben er van alles, maar wij kiezen saté. Ma met frietjes en ik met gebakken partjes aardappel. "Het fruittoetje staat aan de andere kant" zegt de restaurant-medewerker. Hm. Fruit klinkt wel akelig gezond. Maar het schijnt er bij te horen, als ik het niet lust kan ik het altijd nog laten staan. Dus ik neem er toch maar eentje mee. Tijdens de maaltijd zie ik er allemaal partjes appel en meloen in zitten; en die lust ik wel! Meenemen was toch een goed idee.

Na de maaltijd en een lekkere kop koffie voelen we onszelf dusdanig verfrist dat we vinden dat we verder kunnen rijden. Dus op naar Kaatsheuvel! "We komen er dan wel veel te vroeg aan" zegt Mama. Dat klopt, want we komen tegen tweeën aan bij het hotel en volgens de informatie kun je vanaf drie uur pas inchecken. Maar "Nee heb je en Ja kun je krijgen" zeggen ze, dus ik loop naar de receptie. "We zijn wat aan de vroege kant, maar kunnen we al inchecken?" vraag ik. De mevrouw achter de balie weet het niet, maar ze zegt dat ze even gaat kijken of de kamer al schoongemaakt is. Als hij al schoon is, kunnen we er net zo goed nu al in. Ook al mag het niet volgens de voorwaarden. Toch wel klantvriendelijk hier!

Na even in de computer geneusd te hebben, komt de balie-mevrouw er achter dat de kamer inderdaad schoon is. Ze checkt ons in en geeft een kamersleutelpasje mee. We zitten in kamer 403. Bij de ingang sta ik even te hanessen. Na het kamersleutelpasje in de deur gestoken te hebben, wil ik de deurknop te snel omdraaien. Daardoor blokkeert het systeem en kunnen we er niet in.

Uiteindelijk snap ik het en komen we de kamer in.

We horen "Uno...dos...one, two, tres, quattro!" en er begint een jaren vijftig Rock 'n Roll nummer te spelen. Die blijkt verbonden te zijn met de deur, iedere keer als je hem open doet begint dat nummer te spelen. Wat leuk! Het eerste waar we tegenlopen lopen (bijna letterlijk want de hal is een beetje donker omdat we de lichtknop nog niet gevonden hebben) is een vierkante "kast" met doorzichtige glazen wanden. "Telephone" staat er op. Een telefooncel. Hier hebben ze hem omgebouwd naar klerenkast. Vier stappen verderop in de kamer staat een heuse flipperkast! Eentje uit de jaren vijftig ook nog, zo te zien. Ik hoop dat hij in speelbare staat verkeert; ik vermoed van wel want anders zou hij hier waarschijnlijk niet staan. Verder staan er in de kamer nog een roze Chevrolet als bed (Bel Air staat er op de achterkant) en een echte jukebox. We dumpen onze tassen en vermaken onszelf met kijken hoe de jukebox nieuwe plaatjes pakt. Het is een echte oude jukebox, met elpeetjes en niet zo'n nieuwerwetse nepper met CD's er in. We moeten wel even wennen aan de slechtere kwaliteit van een elpeetje, al die tikken enzo. En het toerental is ook niet helemaal constant. Dat vervormt lang aangehouden noten af en toe. "Kun je nagaan" zeggen we tegen elkaar. Wat een verschil met CD's! En als we er achter komen hoeveel snoep er op tafel ligt, de Senseo zien en de hotdogs vinden in de typische fifties-koelkast, willen we helemaal niet meer weg!

Maar natuurlijk moeten we wel, want we hebben kaartjes. Vanaf de ingang van het hotel naar de hoofdingang van de Efteling – en het theater- is het ongeveer een kwartiertje lopen. Na twintig seconden doe ik mijn jas al uit, het is zo warm! Ik had mijn jas wel op de hotelkamer kunnen laten. Mama vindt het wel goed dat we onze jas allebei meegenomen hebben, want vanavond is het vast kouder. We verbazen onszelf over het warme weer. Vanochtend thuis was het helemaal niet zo warm. Zouden die 300 of zo kilometer nou echt een jas schelen?

Eénmaal bij de hoofdingang vis ik mijn kaartjes op. Ik kijk naar het afgesloten park. Mama en ik hebben afgesproken om komend zomer twee dagen te gaan. We gaan dan vrijdag heen, zaterdag en zondag in de Efteling en maandag gaan we dan weer terug. Eind juli. Ik heb er zo'n zin in!! Lekker mooi weer, in de zon op een bankje in het Sprookjesbos, of op het plein van Fata Morgana, of op het terrasje bij de Vliegende Hollander. Ik zie het al helemaal zitten. Voor de misschien wel tienmiljoenste keer zeggen Mama en ik tegen elkaar dat het jammer is dat de Efteling zo ver weg is; als we dichterbij woonden namen we vast en zeker weer een abonnement. Met mijn hoofd al weer in zomerse sferen loop ik het theater binnen.

Binnen is het al druk, ondanks dat het nog geen half vier is. We kijken wat rond, kopen wat te knabbelen en kijken even bij de souvenirs. Na een poosje zien we beweging bij de deuren, kennelijk mag je de zaal al in. We lopen die kant op met het publiek mee. Alle lampen in de zaal zijn aan, aan de zijkant van het podium staat een hele grote boom (nep natuurlijk, maar in het lamplicht zie je dat toch niet). Voor het podium hangt een blauw doek met "Assepoester" er op. Nog even wachten en dan begint de musical.

Het verhaal van de musical is het standaardverhaal van Assepoester. Dat vind ik wel mooi, een paar jaar geleden zijn we naar Doornroosje geweest en in dat verhaal zat ineens een draak die in het originele sprookje niet voorkomt. Maar Assepoester is helemaal origineel, inclusief gemene stiefmoeder en jaloezige en pesterige stiefzusjes. We genieten van de twee stiefzusjes, wat een stomme trienen zijn het in dit verhaal! Tijdens de musical vragen we ons af wie wie speelt.

Assepoester is Do, en Mama vermoed dat de Goede Fee gespeeld wordt door Loeki Knol. Ik beloof om dat later op internet eens na te zoeken. Ik vraag me af wie de Koning speelt, hij zet een hele leuke koning neer. Eentje waar ik steeds om in de lach schiet. Hij heeft zulke potsierlijke gezichtsuitdrukkingen! In de pauze schiet het me te binnen dat het wel eens die meneer van Samson en Gert zou kunnen wezen. Die Alberto speelt, die is kapper of zoiets in die serie. Ik neem me voor om ook dat later op internet na te zoeken. En dan gelijk te kijken wie Prins Christiaan speelt, en wie de koningin speelt, en de hofmaarschalk en iedereen. Bij Cats hadden ze een paar TV schermen staan met de rolverdeling, dat hadden ze hier ook wel kunnen doen, vind ik.

Mama en ik genieten met volle teugen van Assepoester en zijn verbaasd als we éénmaal buiten weer op ons horloge kijken. Het is al half zeven! We lopen terug naar het hotel, met onze jas onder de arm. Het is nog steeds aangenaam, we hadden die jassen wel in het hotel kunnen laten. Tijdens de wandeling terug overleggen we wat we doen voor het eten. We hebben allebei de nodige Pringles op (van die chips in zo'n busje) en hebben geen zin meer in een hele warme maaltijd. Temeer omdat we vanmiddag ook al een warme maaltijd gehad hebben. We overleggen: "zullen we....of nee, laten we...."

Uiteindelijk kom ik op het idee om de twee hotdogs die op onze hotelkamer in de koelkast liggen burgemeester te maken. Tijdens het eten van die dingen kunnen we dan even naar de twee Eftelingkanalen kijken die het hotel rijk is (en ook even flipperen en naar de jukebox luisteren natuurlijk!). En daarna gaan we nog wat drinken in de bar, en wat rondkijken in het souvenirwinkeltje in de lobby. En dan is het alweer tijd om te gaan slapen!

De volgende ochtend.

"Lekker geslapen"?

Hoor ik naast me. Ik heb lekker geslapen, en zeg dat dus ook. Ma blijkt ook goed geslapen te hebben. "Komt vast door het stuur, want daar lag ik naar te kijken". Ons bed is een doorgezaagde Chevrolet Bel-Air, en Mama ligt aan de kant van het dashboard. Ik lig ergens tussen achterbank en kofferbak in.

Langzaamaan worden we wakker, staan op, kleden ons aan. Ik zie de Senseo en vraag of Mama thee of koffie wil. Zij wil thee, ik neem koffie. Lekkere Senseo koffie. Ik kies een hopelijk rustig stukje muziek uit op de jukebox en probeer met mijn nieuwe mobieltje te filmen dat hij een plaatje verwisselt. Ik maak nog een paar filmpjes, gister heb ik al foto's gemaakt. Ik ben benieuwd wat voor kwaliteit die zullen hebben.

Na de koffie en thee maken we ons op en proberen we elkaar te verslaan op de flipperkast. Het is een echte oude flipperkast (voor de geïnteresseerden: het gaat hier om <http://www.ipdb.org/machine.cgi?gid=521> "Circus" van Bally) en als je je handen aan de flipperknoppen hebt, voel je de schakelaars en hydrauliekjes en zo hun werk doen. Ik vind hem fantastisch!! Er gaat toch maar niks boven echt flipperen, en er gaat nog minder boven het flipperen op zo'n echte hele supernostalgische flipperkast uit de "good ol' days". Uiteindelijk, ver na het goed verzorgde ontbijt, besluiten we met tegenzin om weg te gaan. We pakken ons boeltje en vertrekken naar de receptie om uit te checken. Na betalen van de rekening dumpen we onze tassen in de auto. Het feest is over, naar huis maar weer.

Maar de thuisreis verloopt niet helemaal zonder incidenten.

We zijn al een poosje onderweg als ik moet tanken. Ik stop bij een benzinstation, gooi de tank vol en loop de shop in om te betalen. Bij terugkomst bij de auto valt me op dat het linkervoorwiel er erg ongewoon uitziet. Ik kijk eens water beter. Hij ziet er leeg uit.

WAT??? LEEG???

Stik! Ik heb een lekke band! En nu? Even raak ik in paniek. Wat moet ik nou doen? Zo kan ik toch niet naar Groningen rijden? Maar ik kan toch ook niet hier bij die benzinepomp blijven bivakkeren? Ik krijg mezelf weer in de hand, rij mijn auto naar de parkeerplaats bij het benzinstation en bel de wegwacht. Ik baal ongelooflijk. Heel mijn goede stemming is gesmolten als sneeuw in juni. Stikstikstikstikstik!! Volgens de computerstem die ik aan de lijn krijg als ik wacht op een meldkamer madam is het druk. Nu baal ik nog meer; dan moet ik vast hartstikke lang wachten tot er iemand komt die me kan helpen. Ik voel mezelf erg stom dat ik niet eens zelf een band kan verwisselen, maar er ligt geen reservewiel in de kofferbak en ik heb ook geen krik. Wél twee linkerhanden, maar daar kom je niet ver mee. Het is beter om te wachten op iemand die er wel verstand van heeft, een vakman, zo eentje met een gele auto met "Wegwacht" er op. Ik verbeeld me dat andere mensen ons meewarig aankijken terwijl we wachten. Gelukkig komt de bekende gele wegwachtkleur al binnen een kwartiertje aanrijden.

De wegwachtmeneer neemt even poolshoogte bij de "manke" band en dan moet ik de kofferbak open maken. Hij heeft een soort van "super-handige-moeren-losdraaijer" stuk gereedschap bij zich en is de eerste vijf minuten bezig om de reservewiel onder de auto vandaan te schroeven. Daarom zag ik hem dus niet in de kofferbak; hij hangt er onder!. Als de wegwachter eenmaal het wiel heeft; krikt hij de auto op en twee tellen later zit er al een nieuw wiel aan mijn Kaatje. "Morgen even die andere band bij de garage laten maken mevrouw" zegt hij. Hij wenst ons ook nog goede reis. Ik bedankt hem voor zijn hulp en voor zijn snelle komst. Ik ben blij dat ik weer verder kan.

Gelukkig verloopt de rest van de rit wel zonder incidenten; ik zet Mama volgens afspraak af bij een jarige oom en tuf naar huis. Eénmaal thuis lees ik in mijn horoscoop dat ik verre moet blijven van dingen die stuk kunnen gaan, want als ze stuk kunnen gaan, doen ze dat ook vandaag.

Zou dat van die lekke band nou toeval zijn of niet?

Maar als dat geen toeval is, waarom bleef de flipperkast vanmorgen dan heel?

Het was toch een tof weekend!!

Ciao,

Ingrid.

21-MAR-2008: GORDIAANSE-KNOPEN-WEEK

Maandag 17 maart

Na dat top-weekend is weer naar kantoor gaan even slikken. Liever lag ik lekker in die heerlijke Chevrolet Bel-Air in het Efteling hotel. Toen ik gisterochtend wakker werd, was het eerste wat ik zag die flipperkast. Nu zie ik weer gewoon mijn eigen slaapkamer.

In het begin denk ik nog dat het een rustig dagje wordt, maar ik kom er al snel achter dat dat niet klopt. Eerst moet ik een paar dingen afmaken die mijns ondanks vrijdag zijn blijven liggen. Daarna moet ik wat uitleggen aan een collega over portlets in Oracle Portal en daarna ga ik eerst maar eens naar de garage om die vermaledijde band te laten plakken. Ik heb nog nooit een autoband laten repareren; ik ben benieuwd hoeveel dat gaat kosten. Auto's kosten altijd zoveel geld. Volgens de balie-mensen bij de Ford-dealer moet ik ongeveer een uurtje geduld hebben. Dat is inclusief wachten tot ik aan de beurt ben. Nu, daar wil ik nog wel wat voor wachten. Tijdens het wachten drink ik een kopje koffie en bel ik achter wat mensen aan waar ik achteraan zou bellen.

Met mijn mobieltje lees (en beantwoord) ik mijn mail. Ik ben blij dat ik die telefoon heb, het is toch wel heel erg handig, zo'n foon met internet. Nu kan ik bij de garage wachtend op mijn auto toch een beetje doorwerken!

Uiteindelijk valt de rekening mee, het is dertien euro en nog wat. Wauw, denk ik, dat kan ik zelfs nog wel contant betalen. Gauw tuf ik terug naar kantoor, want er ligt nog genoeg werk voor mij dat zich niet via telefoon en e-mail laat afhandelen.

Dinsdag 18 maart

De wekker gaat. Ik heb helemaal geen zin om op te staan; zelfs nog minder dan gisteren. Ik druk twee keer op de Snooze-knop, maar uiteindelijk moet ik er toch maar uit. Ik word tenslotte betaald om braaf elke dag te werken, niet om in bed te blijven liggen.

Op mijn werk werk ik eerst gauw wat simpele klusjes weg. Daarna begin ik met een grotere klus. Vorige week heb ik wat rapporten opgeleverd. Althans, de programma's die die rapporten moeten maken. En er waren nog wat dingen die niet helemaal goed waren, dus ik moet daar nog een beetje aan bijschaven. Ik neem me voor om dat vandaag af te maken, dan kunnen ze morgen testen en kan ik donderdag nog een beetje laatste dingetjes fixen en dan kan het vrijdag in productie. Dat lijkt me wel een mooi plan. Ik hoop dat ik dat haal, want er is nog wel het een en ander aan andere dingen te regelen die er weer dwars tussendoor lopen. Geconcentreerd werken zit er niet in vandaag, daar kom ik al gauw achter.

Zo heb ik een tijdsprobleem. Met één van mijn jongens. Hij zou in april een project afmaken wat al lang stil ligt, maar een ander project heeft hem ook nodig. Hij is te populair. Ik heb gisteravond maar een e-mail gestuurd aan alle bazen van alle betrokken mensen, ik hoop dat zij dan met elkaar kunnen uitvechten wat het belangrijkste is. Want dat weet ik niet. En een mens kan geen twee dingen tegelijk doen, zelfs wij niet. In de loop van de dag worden er allerlei oplossingen voorgesteld, maar niemand hakt de knoop door. Wie moet dat nu eigenlijk doen? Ik toch zeker niet? Of wel? Maar die bazen worden toch betaald om knopen door te hakken? Ik pieker er over maar kom er niet echt uit. Wel slaag ik er tijdens het avondeten uiteindelijk in om uit alle ideeën een soort van beste oplossing te halen. Ik besluit om er nog een nachtje over te slapen; want ik moet nog wel op de één of andere manier voor elkaar krijgen dat iedereen dat een goede oplossing vindt. En ik moet

nog bedenken of het echt een goede oplossing is. Misschien heb ik wel van alles over het hoofd gezien. En ik weet ook nog steeds niet wie die knoop moet doorhakken. Morgen maar eens mijn baas bellen; misschien weet hij wie dat beslissen mag..

Woensdag 19 maart

Voor de wekker gaat ben ik al wakker. Dat is ook niet zo vreemd, want het ding gaat vanochtend later af dan anders. Ik heb vanochtend vrijgenomen om strakjes lekker naar de schoonheidsspecialiste te kunnen. Even lekker helemaal niks, met de telefoon uit. Ik besta even niet. Ik laat een complete behandeling doen. Daar heb ik ongeveer een maand of zo terug een afspraak voor gemaakt. Tegelijk met al die maskers en crèmes enzo laat ik mijn wenkbrauwen en bovenlip harsen. Als ik zometeen weer bij de schoonheidsspecialiste wegkom, ziet alles er weer tiptop uit. Bij de winkel is de deur nog dicht. Ik ben om negen uur de eerste afspraak die ze heeft. Ik sta even te wachten, en al gauw komen ze de deur opendoen. Ik loop door naar de "behandelkamer" (hoe heet zo'n kamer eigenlijk?), hang mijn jas op de kapstok en ga in de stoel zitten.

Daarna doe ik anderhalf uur niks, terwijl de schoonheidsmevrouw in de weer is met allerlei potjes en smeerseltjes en joost-mag-weten-wat. Op het harsen en het mee-eters verwijderen na voelt het ook wel fijn. Vooral als ze mijn slapen masseert voel ik spanning en stress wegtrekken. Ik val bijna in slaap. Maar dan doet ze één of ander koud crème op mijn gezicht en ben ik weer bij de tijd. Tenslotte nog even wat make-up op en betalen en dan is het feestje weer voorbij.

Ik kijk op mijn horloge. Half elf. Ik heb beloofd om om uiterlijk elf uur op kantoor te zijn, dus laat ik maar gaan. Dan kan ik op kantoor nog gauw een kopje koffie drinken voor de vergadering om elf uur begint. En misschien nog even mail lezen en beantwoorden, en nog even dit en nog even dat....er is nog genoeg te doen!

Donderdag 20 maart

Vandaag begint volgens de stand van de sterren de lente. Oftewel, vandaag is de equinox. Dat betekent dat dag en nacht even lang zijn en dat de zon recht boven de evenaar staat. Helaas heeft niemand de weergoden ingelicht over dat feit. Als ik naar buiten kijk, regent het. Als ik even later bij mijn auto kom, ligt hij zelfs vol met hagelkorrels. Hu! "Kan iemand die heren en dames daarboven eens vertellen dat het lente is vandaag?" vraag ik me af. Na al die maanden somber weer heb ik het eigenlijk wel gehad met regen. En iedereen die ik ken ook eigenlijk wel. Waar blijft nou dat terrasjesweer? Nouja, vandaag moet ik werken en zit ik toch binnen.

Maar toch...

In de loop van de dag krijg ik de verrassing. Een paar weken geleden heb ik me via mijn baas – en op aanraden van hem – opgegeven voor een cursus die Common Sense Development Programme heet. Dat is een soort van managementmethode of zo. Precies weet ik het nog niet, want ik moet hem nog gaan doen. Maar goed, ik had me dus opgegeven. Ergens in het tweede kwartaal hoopten ze te kunnen starten, zo hebben ze me verteld.

Vandaag kreeg ik de cursusdatums in mijn e-mail. Tot mijn grote verbazing zijn ze overdag – kennelijk mag ik ze in werktijd doen – en tot mijn nog grotere verbazing begint de cursus volgende

week donderdag al. Een keer per twee week is hij. Van half tien tot en met kwart voor drie. Ik schrik wel even, nu ik er zo met mijn neus voor sta. Het is toch meer dan een halve dag per keer die ik er aan kwijt ben, ik hoop dat het allemaal gaat passen in de rest van mijn werk. Ik zet de datums in de groepsplanning en in mijn agenda en neem me voor om morgen of zo eens te kijken of er dingen in de knel komen. Ik denk dat het allemaal wel goed gaat, maar je weet maar nooit. Stel je voor dat ik iets vergeten ben.

Ik ben wel nieuwsgierig naar dat Common Sense gedoe. Mijn baas heeft hem ook gedaan, en hij heeft me ook het een en ander over verteld. Wat ik er van gehoord heb, staat me wel aan. En het feit dat mijn baas hem gedaan heeft (en er eerlijk gezegd nogal lyrisch over is) staat me ook wel aan. Ik vind mijn baas een leuke baas, ik ben blij met hem en wil de dingen net zo goed leren doen als hij. Als die cursus me daarbij kan helpen, waarom dan niet?

Volgende week begint hij al...ik kan bijna niet wachten.

Vrijdag 21 maart

De laatste dag voor het weekend. Ik heb nog wat bevindingen op te lossen voor vanmiddag, daar ben ik nog wel even zoet mee. Maar daarna heb ik niets meer op het programma staan. En komend weekend is het pasen, het weekend is lekker een dagje langer dan normaal. Ik hoop dat ik vanmiddag op tijd naar huis kan. Vrijdag is toch al een rustige dag, en nu alle overheidsinstanties dicht zijn, is een groot deel van onze klanten vrij. En mensen die vrij zijn melden meestal geen incidenten enzo aan. Dus is het voor ons ook rustiger.

En het is rustig vandaag. Het opvallendste wat er gebeurt, is dat ik bericht krijg dat mijn Common Sense cursus twee week is verschoven. Een aantal medecursisten hadden moeite om zo kort nog allerlei afspraken te verzetten. Daar kan ik me ook wel iets bij voorstellen; het ging allemaal weg érg snel. Nou ja, nu hoef ik mijn planning voor volgende week dus ook niet aan te passen. Nu heb ik volgende week vier werkdagen in plaats van drie. Uiteindelijk ga ik inderdaad vlak na de lunch naar huis...lekker weekend!

Ciao,

Ingrid.

27-MAR-2008: HELPDESKIAANS

Vaak krijg ik van die mailtjes in mijn inbox die een grap bevatten. Soms zijn ze stom of flauw en soms leuk. Meestal heb ik ze al vijf keer eerder gehad. Hieronder eentje die ik vandeweek weer eens in de elektronische brievenbus kreeg. Hij is heel oud, maar ik blijf hem leuk vinden :)

Ciao,
Ingrid.

Helpdesk: "Wat voor computer heeft u?"

Vrouwelijke klant: "Een witte."

Hallo met Celine hier: "Ik krijg mijn diskette er niet uit."

Helpdesk: "Heeft u al geprobeerd op het knopje te drukken?"

Klant: "Ja, ja hoor, hij komt er echt niet uit."

Helpdesk: "Dat is niet zo mooi. Wel, ik maak er een melding..."

Klant: "Neen...wacht...ik zie het al...ik had de diskette er nog niet ingedaan...hij ligt op mijn bureau...sorry..."

Helpdesk: "Klik op het icoontje van 'mijn computer' aan de linkerkant van het scherm."

Klant: "Bedoel je links voor jou of links voor mij?"

Helpdesk: "Goedendag. Hoe kan ik u helpen?"

Mannelijke klant: "Hallo...ik kan niet printen."

Helpdesk: "Wilt u voor mij even op de startknop drukken en..."

Klant: "Nu moet je goed luisteren. Niet meteen zo technisch doen. Ik ben verdomme Bill Gates niet!"

"Met Martha, goeiemiddag ": "Ik kan niet printen. Iedere keer dat ik het probeer zegt hij: "Can 't find printer". Ik heb de printer zelfs opgetild en voor de monitor neergezet, maar de computer zegt nog steeds dat hij hem niet kan vinden."

Klant: "Ik wil in het rood printen, maar het lukt niet."

Helpdesk: "Heb je wel een kleurenprinter?"

Klant: "Aaaah.....dank je."

Helpdesk: "Wat staat er nu op uw monitor, mevrouw?"

Klant: "Een pluche knuffelbeestje dat mijn vriendje voor me gekocht heeft in de supermarkt."

Helpdesk: "En dan toetst u nu F 8."

Klant: "Hij doet het niet."

Helpdesk: "Wat heeft u precies gedaan?"

Klant: "Ik heb acht keer op de F-toets gedrukt zoals je zei, maar er gebeurt niks."

Klant: "Mijn toetsenbord doet het niet meer."

Helpdesk: "Weet u zeker dat het ingeplugd zit in de computer?"

Klant: "Nee. Ik kan niet achter de computer komen."

Helpdesk: "Pak uw toetsenbord op en loop tien meter naar achteren."

Klant: "Oké."

Helpdesk: "Kwam het toetsenbord met u mee?"

Klant: "Ja."

Helpdesk: "Dat toetsenbord is dus niet ingeplugd. Staat er misschien nog een ander toetsenbord?"

Klant: "Ja...er staat hier nog eentje. Ah...die doet het wel!"

Helpdesk: "Uw wachtwoord is een kleine a van appel, een hoofdletter V als in Victor, het nummer 7."

Klant: "Is dat een hoofdletter 7?"

Een klant kon geen verbinding maken met het Internet.

Helpdesk: "Weet u zeker dat u het juiste wachtwoord gebruikt?"

Klant: "Ja, dat weet ik zeker. Ik heb het een collega zien doen."

Helpdesk: "Kunt u mij zeggen welk wachtwoord dat was?"

Klant: "Vijf sterretjes."

Helpdesk: "Welk antivirus programma gebruikt u?"

Klant: "Netscape."

Helpdesk: "Dat is geen antivirus programma"

Klant: "Oh, sorry...Internet Explorer."

Klant: "Ik heb een groot probleem. Een vriend van mij heeft een screensaver op mijn computer gezet, maar iedere keer dat ik de muis beweeg, gaat hij weg!"

Helpdesk: "Met Microsoft Tech. Support, kan ik u helpen?"

Oude vrouw: "Goedemiddag! Ik heb nu al vier uur op jullie zitten wachten! Kunnen jullie me alstublieft zeggen hoe lang het duurt voor jullie me helpen?"

Helpdesk: "Uhh..? Pardon, ik snap het probleem niet helemaal."

Oude vrouw: "Ik heb zitten werken in Word en ik heb meer dan vier uur geleden de helptoets al ingedrukt. Kun je me zeggen wanneer jullie nu eindelijk komen?"

Helpdesk: "Hoe kan ik je helpen?"

Klant: "Ik ben mijn eerste e-mail aan het schrijven."

Helpdesk: "OK, en wat is het probleem?"

Klant: "Wel, ik krijg wel de letter a, maar hoe zet ik er nu een rondje omheen?"

Helpdesk: waarmee kan ik U helpen

Klant: zie niets op mijn monitor!!

Helpdesk : zit u achter U computer ?

Klant : nee!!

Helpdesk: ga achter U computer zitten.

Klant: OK

Helpdesk; wat ziet U nu ?

Klant: Allemaal kabels!!

04-APR-2008: SCHEIDEN DOET LIJDEN

Vrijdagmiddag 28 maart. De week zit er zo'n beetje op, en ik heb zin in weekend. Dan vind ik een bericht van mijn baas in mijn inbox. "Ik vertrek" is het onderwerp. Hm, zeker een van onze collega's die via hem een berichtje stuurt, denk ik. Ik begin met lezen en het wordt me al gauw duidelijk dat hij zichzelf bedoelt. Mijn baas vertrekt.

Met stomheid geslagen zit ik een paar minuten verdwaasd naar dat mailtje te kijken.

Paniekerige gedachten schieten door mijn hoofd. Wat moeten we nu? Wie krijgen we nu weer als baas? Stel dat onze nieuwe baas straks een arrogante idioot zal blijken te zijn? En hoe zal het met de afdeling verder gaan? Het gaat nu net zo goed met de afdeling. Blijft dat zo? Of zullen we terugzakken in de vergetelheid?

Mijn jongens komen binnenlopen. "Heb je het gelezen?", vragen ze. Ja, ik heb het gelezen verdorie, en ik ben er helemaal niet blij mee. Ze vragen of ik meer weet, ik ben tenslotte de teamleider. Nee, ik weet net zoveel als zij, maar ik besluit direct Frank te bellen om meer te weten te komen. Hij neemt vrijwel direct op en zegt dat hij al verwacht had dat ik als eerste zou bellen. Ik vertel hem hoe we hier reageren en vraag hem of hij meer kan vertellen. Het is een beetje lastig zo over de telefoon, maar wij zitten in Groningen en meneer zit in Nieuwegein, dus het moet maar.

"Is de videoconferentiekamer vrij" vraagt Frank. Da's een hele goeie, denk ik bij mezelf. De videoconferentie blijkt vrij te zijn, dus we halen de afstandsbedieningen van de TV en alle collega's die we zo snel bij elkaar kunnen krijgen. Frank legt uit hoe hij tot zijn besluit is gekomen en waar hij heen gaat. Hij doet ontzettend zijn best om ons gerust te stellen, legt uit naar wat voor soort baas de collega-bazen op zoek zijn en dat een vertegenwoordiging van ons ook zal worden gevraagd om te helpen selecteren. Stiekem geloof ik er nog niks van dat het goed komt. In de elf jaar dat ik bij Vertis/Ordina werk, heb ik elf bazen gehad. Daarom weet ik heel goed dat het erg moeilijk is om een goede baas te zijn. Maar ik kan Frank toch moeilijk met een stel handboeien aan het bureau vastkluisteren. We zullen ons moeten schikken.

Dinsdag 1 april hebben we afdelingsoverleg. Als ik binnenkom om drie uur, zit het vergaderhok al tjokvol. Iedereen is er. Zelfs mijn collega die gedetacheerd is. En er zit een van onze directeuren bij. Frank's vertrek is het enige agendapunt, maar iedereen vindt het duidelijk een erg belangrijk agendapunt. Frank legt nog een keer uit wat we vrijdag al van hem gehoord hebben, waarom hij weggaat, waar hij heen gaat, wat hij gaat doen. Hij vertelt over de sollicitatieprocedure die ze opgestart hebben om een nieuwe baas te vinden die hem kan vervangen. Iedereen is erg stil als Frank vertelt. Gelaten. Nou ja, we hebben als afdeling samen tenslotte ook al heel veel meegemaakt; dit zullen we ook wel weer overleven.

Uiteindelijk is Frank uitverteld, er worden wat vragen gesteld maar niet veel. Er wordt voorgesteld om, nu we toch bij elkaar zijn, te beslissen wie er namens AS zich tegen de sollicitatieprocedure aan gaat bemoeien. Mij lijkt dat wel wat; dan heb ik een beetje invloed op wie het wordt en dan leer ik ook een hoop. Het lijkt me erg interessant om van dichtbij mee te maken. Maar ik besluit om even een paar seconden mijn mond te houden en anderen een kans te geven. Iedereen zit naar me te kijken, en dus zeg ik uiteindelijk dat ik me wel met die sollicitaties wil bezighouden. Uit de reacties

daarna blijkt duidelijk dat ze daar allemaal op zaten te wachten. Stiekem voel ik me erg gevlaid dat ze zoveel vertrouwen hebben in mij.

Dus mijn baas gaat weg, maar ik mag nu meehelpen een nieuwe uit te zoeken.

Dat zal ongetwijfeld veel tijd kosten.

Waar moet ik eigenlijk naar kijken?

Ik zal de meiden en jongens van de afdeling wel vragen om mee te helpen bedenken wat we nu eigenlijk belangrijk vinden.

Ciao,

Ingrid.

11-APR-2008: GEZOND VERSTAND

Om half acht gaat de wekker. Ik schrik wakker, zie de tijd en denk "Stik, ik ben te laat!". Dan word ik echt wakker. Het dringt tot me door dat ik helemaal niet te laat ben, ik heb vandaag de eerste sessie van mijn Common Sense cursus en die begint pas om half tien. Ik heb besloten dat ik de rest van vandaag maar vrij neem. De cursus eindigt vanmiddag om kwart voor drie, en dan heb ik mooi een moment om alles te laten bezinken. Die cursus schijnt nogal wat te vragen. Volgens de beschrijving die in de map zit, is de cursus "intensief". Dus leek het mij verstandig om daat een hele dag de tijd voor te nemen. Ik heb toch een heleboel vrije dagen over van vorig jaar, dan komen die ook eens op. Ik kijk nog eens naar de wekker. Het is best leuk om eens wat later op te staan. Normaal staat dat vermaledijde ding om kwart over zessen te loeien, maar nu is het al vijf over half acht. Nu ik besef dat ik alle tijd heb, sta ik lekker rustig op, relaxt douchen, aankleden en ontbijten en tegen kwart voor negen stap ik in De Ka. De cursus is in Zuidlaren (iedereen die ik dat de afgelopen dagen verteld heb, maakt direct een grap over Dennenoord), in het Brinkhotel. Ik heb mijn beide telefoons al op "stil" gezet en gisteren mijn collega's gewaarschuwd dat ik niet belbaar ben vandaag. Dan kan ik me in alle rust concentreren op dat wat ik moet leren.

Gisteravond had ik bedacht dat ik tegen kwart over negen in Zuidlaren wil aankomen. Dat is schat ik ongeveer een kwartier of twintig minuten rijden. Plus nog wat spitstijd is kwart voor negen weg. Dat ik wat spitstijd extra gerekend heb, blijkt een goed idee te zijn, want halverwege het Julianaplein loopt het verkeer al twee keer vast. Met wat geduld kom ik uiteindelijk toch door de stoplichten heen, en éénmaal op de A28 kan ik lekker doorrijden naar Zuidlaren. In Zuidlaren doe ik het wat rustiger aan, het is jaren geleden dat ik hier voor het laatst ben geweest.

Gisteravond heb ik voor de zekerheid even op internet opgezocht waar het Brinkhotel precies is (aan de Brink dus :)) en hoe ik er ook alweer komen moet. Dat laatste blijkt gelukkig makkelijk te zijn, gewoon vanaf de N34 Zuidlaren inrijden en dan rechtdoor rijden tot ik aan de rechterkant de Brink heb en daar parkeren.

Het blijkt inderdaad zo simpel als de routeplanner zei, ik vind de Brink en ook een plekje voor De Ka. Ik stap uit en kijk rond. Het is best mooi hier. Ik moet hier eens terugkomen met een fototoestel, bedenk ik mij. Het is erg mooi. Ik kijk naar het hotel en zie een terras. In mijn verbeelding zie ik ons groepje daar al zitten lunchen, prinsheerlijk in de zon. Alleen nog niet vandaag, vandaag is het veel te frisjes om lekker buiten te zitten. Gauw ga ik het hotel in, naar mijn medecursisten die inmiddels zichzelf bij de open haard hebben neergeplant. Tegen half tien trekken we met ons allen naar de zaal waar de cursus gegeven wordt.

In de zaal staan al een paar volle koffiekannen voor ons klaar. Eerst een kopje koffie dus! Daarna zoeken we allemaal een stoel op. De stoelen zijn in een kring opgesteld. Net als vroeger op de lagere school, tijdens het kringgesprek op maandagochtend. Zo een opstelling schijnt openheid te bevorderen, zeggen ze.

Vandaag kan ik dus mooi eens proberen er achter te komen of dat klopt of niet. De trainer begint met zichzelf voor te stellen en kort de geschiedenis van Common Sense te vertellen. Daarna moeten wij ons allemaal kort voorstellen. Hij vraagt een hoop dingen en vindt ook dat wij ook een hoop dingen moeten vragen aan elkaar, wat we ook doen. Tijdens het voorstelrondje vertelt de trainer ook regelmatig allerlei dingen die te maken hebben met de te behandelen stof van vandaag. Door alle discussie en alle achtergrond die we krijgen te verwerken, is het al half een als we ons voorgesteld

hebben. Ik ben verbaasd; ik heb helemaal niet gemerkt dat het al zo laat was. We spreken af om tegen vijf voor half twee weer verder te gaan en eerst te gaan lunchen.

Na de lunch vertelt de trainer wat gerichter over de stof voor vandaag, hij legt onder andere uit hoe verschillende culturen in het verleden met leiderschap omgingen. Ik vind het best interessant om zo een reisje te maken langs Egyptenaren en Grieken en Romeinen en Middeleeuweners enzo, en te horen hoe zij alles nu deden. Ook vertelt de trainer wat over de hiërarchie in een bedrijf, hoe die in de meeste gevallen gebruikt wordt en hoe die gebruikt zou moeten worden. Hij vergelijkt de hiërarchische lijnen binnen een bedrijf met de zenuwen in een menselijke lichaam, en legt uit dat communicatie niet alleen van boven naar beneden moet lopen, maar ook terug van beneden naar boven. En hoe je dat terug-van-beneden-naar-boven dan kunt doen. Een hoop dingen vind ik erg voor de hand liggen, het blijkt niet voor niets common sense te heten. Maar toch is het heel goed om zo onder mijn neus gewreven te krijgen; hoe het zou moeten en wat je dan eigenlijk hoort te doen en wat je vooral niet moet doen. Als het plotsklaps tijd blijkt te zijn, staan mijn ogen zo ongeveer op steeltjes van het opletten en luisteren. Ik ben best wel moe en ben blij dat ik de rest van de dag vrij ben!

Van het weekend alle stof van vandaag nog maar eens doorlezen, neem ik me voor, want ik wil alles goed onthouden en ook doen!

Ciao,

Ingrid.

06-MAY-2008: BULLEBAKKEN

Een poosje geleden meldde ik dat ik Star-Trek-afleveringen aan het kijken was. Daar ben ik nog steeds mee bezig, en vandeweek keek ik naar de aflevering "[Pegasus](#)". In die aflevering zag ik een heel nieuw niveau van - in mijn ogen - slecht leiderschap.

In de aflevering in kwestie gaat de USS Enterprise op zoek naar de USS Pegasus. Dit ruimteschip moet geborgen worden, ondanks dat het al een oud schip is kan Starfleet het zich niet permitteren om het schip (en daarmee de technologie) in vijandelijke handen te laten vallen. Omdat de Pegasus een experimenteel schip was en er nog steeds geheime apparatuur aan boord moet zijn gaat Admiraal Eric Pressman (ooit Captain van de Pegasus en kennishebber van alle apparatuur) mee op deze missie.

Starfleet dacht heel lang dat de Pegasus vernietigd was; in de loop van de aflevering blijkt dat het schip een - illegale - "phased cloaking device" aan boord had. De bemanning was het niet eens met de experimenten daarmee en sloeg uiteindelijk aan het muiten. Een toen jonge cadet die net van de Academie kwam verdedigde Captain Pressman en met zijn tweeën zijn ze ontsnapt. Eenmaal in een reddingscapsule zagen ze een explosie die naar ze dachten het schip vernietigde.

De toen jonge cadet in kwestie is nu Commander William Riker, en hij vindt het maar niets dat hij toen zo gehandeld heeft. En hij vindt het cloaking device ook maar niks, want dat is in strijd met het Verdrag van Algeron. Na een hoop discussies en zelfs ruzies met Admiraal Pressman krijgt hij de opdracht om te zwijgen van de Admiraal:

"You keep your mouth shut about this, that's an order. I made you mister, and I can break you just as easily!!!"

Naarmate de Admiraal tegen het einde van de aflevering steeds verder in het nauw wordt gedreven, doordat Commander Riker het geheim toch deelt met Captain Picard, begint hij steeds meer te dreigen, totdat hij door Captain Picard gearresteerd wordt en in de cel gegooid wordt:

"I have a lot of friends in high places!" roept de Admiraal kwaad.

Picard laat zich niet gek maken en antwoordt kalm: "You're going to need them."

En dan kan ik me ineens toch wel heel goed voorstellen dat de bemanning van de Pegasus aan het muiten was geslagen; met zo'n baas zou ik ook diep ongelukkig zijn. Dan ga je elke dag met een klomp angst in je maag naar je werk. Na even nadenken schiet het me te binnen dat deze Star-Trek-aflevering niet de enige plek is waar ik dit "Leidinggeven door de bullebak uit te hangen" tegenkom. Ik ben hem ook tegengekomen bij sommige van de huurlingenlegers uit de Boeken van de Slangenoorlog van Raimund Feist.

Ik neem me voor om nooit zo'n bullebak te worden.

Ciao,

Ingrid.

21-MEI-2008: EEN DAGJE UIT

Al een aantal jaren gaan de Urban Linedancers optreden in Slagharen. Als countrydansdemonstratieteam kun je je daarvoor aanmelden. Inmiddels is het al traditie dat we elk jaar daarheen gaan, en het wordt inmiddels ook traditie dat ik als "huisfotograaf" mijn fotospulletjes meeneem. En afgelopen zaterdag was het weer zover. Er stond weer een dagje Slagharen op het programma.

We hebben afgesproken om om negen uur 's ochtends bij Tina te vertrekken en dan af te zakken naar Slagharen. Alleen Chris zal eerder vertrekken en direct doorgaan. Hij gaat met zijn Camper, en die schijnt niet zo snel te kunnen rijden. Als we bij Tina aankomen lijkt het een sombere dag te worden met de nodige regen, iets dat bevestigd wordt door de weersvoorspellingen. Ik heb voorzichtigheidshalve dus naast mijn fototas ook mijn paraplu meegenomen, want ik wil niet dat mijn fototoestel nat wordt. Ik bedenk me dat ik eens een keertje een plastic hoesje voor het ding in elkaar moet knutselen, van een plastic zak of zo. Die plu is best wel onhandig, ik zal in de loop van de dag een hoop bezoekers bijna een oog uitsteken met het stomme ding.

Als alle plaatsen verdeeld zijn, gaan we op weg. Ik zit bij Sigrid, Floor en Didi in de auto, we zijn in een goed humeur. Als het ergens in Drente begint te regenen, maken we over en weer de nodige grapjes over de regen. Sigrid, Floor en ik vinden het namelijk wel prettig, regen. Zo lekker fris enzo. Maar Didi blijkt een fervent zoonaanbidster te zijn, die moet bij het zien van regendruppels de nodige moeite doen om haar goede humeur te behouden. In de buurt van Hoogeveen krijgt Floor via sms te horen dat Chris al op de plek van bestemming gearriveerd is; we vragen ons af of er dan straks koffie bruin is als we aankomen.

Tegen kwart over tien rolt de hele stoet de parkeerplaats van Slagharen op, we pakken alle kledingzakken en tassen enzovoorts met laarzen en hoeden en blouses en wat dies meer zij uit de auto's en ik klap mijn paraplu open en begin de eerste foto's te maken. We lopen naar de ingang van het park en vragen of we er in mogen. Er wordt gevraagd naar een brief die we gehad hebben. Die blijkt nog thuis te liggen. Ze denken eventjes na, maar maken er geen probleem van. Ze laten ons er zo in. Aan onze gelijke kleding enzo is tenslotte ook wel te zien dat we een groep zijn.

De eerste gang is naar de "Crazy Horse Saloon", waar de kleedkamer is en waar we een kopje koffie willen gaan drinken. Terwijl we door Main Street lopen maak ik een paar foto's. Even later kan iedereen zijn spullen dumpen in de kleedkamer en worden de koffie- en theebestellingen geplaatst. De optredens zijn om 14:00 en om 15:30. We spreken af om om half twee weer in de saloon te zijn. Dan kunnen de jongens en meiden zich omkleden, kan Eddie de muziek regelen en kan ik leuke plekje zoeken om vanaf te fotograferen. Tot die tijd hebben we voor onszelf.

Een paar demoleden "drijven af", maar de meesten blijven bij elkaar en met een groep van plusminus tien personen trekken we door het park. Over Main Street doen we best wel lang, een groot gedeelte van het team is vrouwelijk en dat merk je nu. Ze houden allemaal van winkelen :). Ik zit samen met een paar anderen in een vensterbankje en maak af en toe een fotootje. Uiteindelijk komen de andere dames weer de winkel uit; ze blijken mooie nieuwe pistooltjes met holstertjes te hebben gekocht voor het team. Eerst vraag ik mezelf af of dat nu wel nodig is; later zal ik zien dat

die aankoop een goed idee is. Ondertussen is het alweer lunchtijd, ik heb onderweg een paar eierkoeken opgeknabbeld. Niet iedereen heeft brood of zo bij zich, dus we trekken naar een gelegenheid die Big Jake's heet. Daar gaan we koffie drinken en lunchen. Nou ja, koffie in mijn geval niet precies. Iemand bestelt warme chocolademelk met slagroom, ineens heb ik daar ook zin in en dat bestel ik dus ook direct!

Na de koffie lopen we even naar de grote paarden-draaimolen die daar vlakbij staat. Ik ga niet mee de molen in, maar verder bijna iedereen wel. Ik zoek een handige plek bij de molen, dan kan ik vereeuwigen dat ze allemaal op de paardjes zitten. Zelfs die grote, stoere cowboy Willyan gaat mee, dat vind ik superleuk :). Gauw maak ik een foto van hem terwijl de molen nog stilstaat. Als die straks draait wil dat vast niet zo goed.

Uiteindelijk zijn we zo'n beetje uitgekeken en dat is precies op tijd. Volgens onze horloges is het ook zo ongeveer tijd om terug te gaan. De dansers moeten nog hun blouse aantrekken, en dan kan ik mooi mijn flitser even uit mijn tas halen en op mijn toestel zetten. Ik weet al ongeveer welke foto's ik zo ongeveer maken moet en denk dat dat ook wel gaat lukken. Het optreden duurt iets van twintig minuten of zo, dus ik heb wel de tijd. Zodra ik geïnstalleerd ben, begint de muziek en komt het demoteam al op. Tussen het maken van de foto's door kan ik zien dat het eerste optreden een blok is dat nog wat nieuwig is, maar het tweede optreden en het tweede blok zit er duidelijk heel goed in. Tijdens het tweede optreden zwel ik helemaal op, ik ben zo trots op de demo! Het ziet er gewoon supergoed uit, vind ik, lekker doorgetraind, er gaat bijna niks fout en wat er fout gaat zijn hele subtiele dingetjes. Het is hartstikke mooi en ik maak dan ook de nodige foto's.

Na het tweede optreden krijgt iedereen wat te drinken van Slagharen en zitten we te praten over waar we gaan eten. De meesten hebben niet echt veel zin in patat, en veel anders is er in het park niet te krijgen. Uiteindelijk stelt Chris voor om naar een wokrestaurant te gaan bij Pesse. Ik weet direct welk restaurant hij bedoelt, we zijn er een paar jaar terug ook geweest en ik vind het een goed idee.

De rest van het team is er ook voor en we besluiten om nog even gezellig te gaan wokken met ons allen voor we naar huis en naar bed gaan.

Eénmaal thuis laat ik de dag nog even de revue passeren. Ik vind het een supertoffe dag geweest!!

Ciao,

Ingrid.

11-JUN-2008: VROUWELIJK OF MANNELIJK

Op tweakers.net staat vandaag een <http://pro.tweakers.net/nieuws/53899/vrouwelijke-sourcecode-is-beter-te-begrijpen.html> berichtje dat vrouwelijke sourcecode beter te begrijpen is. Aangezien ik zelf een vrouwelijk programmeur ben (nou, half dan, de andere helft van de tijd ben ik teamleider) was ik erg nieuwsgierig naar zowel het artikel als het commentaar.

Dus ik verder lezen.

Het artikel zelf geeft niet echt uitsluitsel over wat ze nu precies bedoelen, en in de commentaren vliegen de voorbeelden over en weer. Een paar opvallende zaken die geroepen worden door de reaguurders zijn onder andere de volgende:

- Vrouwen kunnen hun werk beter organiseren
- Vrouwen zijn socialer en denken dus aan de mensen die na hen de code moeten onderhouden
- Vrouwen zijn dommer en hebben dus meer commentaar nodig om hun misbaksels te begrijpen
- Een programmeertaal is een taal en vrouwen zijn beter in taal
- Hoe minder commentaar in een stuk code, hoe beter
- Goede code heeft geen commentaar nodig
- Als ik moeilijk onderhoudbare code schrijf, ontslaan ze me niet want ze hebben me dan nodig om die code te onderhouden

Alles met elkaar wordt er een hoop gegeneraliseerd (vrouwen zijn socialer, vrouwen zijn dommer, enzovoorts). Er zitten echter ook een paar dingen tussen waar wel wat zinnigs over te zeggen is. En aangezien ik al aardig wat jaren andermans code onderhoud, voel ik mij hier toch wel toe geroepen. Daar gaat 'ie:

Als ik moeilijk onderhoudbare code schrijf, ontslaan ze me niet want ze hebben me dan nodig om die code te onderhouden

Wie dit riep ergens in de reacties lijkt me niet erg in contact staan met de werkelijkheid. Iedereen is misbaar - als je morgen onder de trein komt draait de wereld tenslotte ook door - , en alle code is uiteindelijk te begrijpen, zolang je maar genoeg moeite doet. En als je geen zin, geen tijd of geen budget hebt om het te begrijpen, bestaat er altijd nog de mogelijkheid om een en ander te herschrijven naar iets begrijpelijkers.

Goede code heeft geen commentaar nodig

Hm. Met goede naamgeving kun je inderdaad al een heel eind komen. Als je kleine en overzichtelijk gekozen procedures en functies schrijft, met zinnige namen, heb je niet echt veel commentaar nodig. Niemand zal tenslotte twee keer na moeten denken over wat **Persoon.getVoorNaam()**; doet, of wel?

Maar helemaal zonder commentaar zou ik het toch niet willen stellen. In je commentaar kun je bijvoorbeeld ongebruikelijke ontwerp-beslissingen kwijt, je kunt er langere constructies mee verduidelijken, en je kunt het gebruiken om documentatie en help-bestanden te genereren (javadocs anyone?).

Hoe minder commentaar in een stuk code, hoe beter

Sja, het is maar wat je beter noemt. Iedereen denkt anders over wat hij of zij makkelijk vindt. Het is zeker zo dat je teveel commentaar in een stuk code kunt hebben, niet elke regel hoeft becommentarieerd te worden. Maar een regeltje per 5 of 6 regels dat uitlegt wat het komende blokje code doet is bij debuggen van code vaak toch wel erg makkelijk.

Als ik alle reacties lees denk ik niet dat vrouwen echt betere code maken dan mannen, maar ook niet slechtere. De mensen die *wel* betere code maken, zijn de mensen die tijdens de bouw van een programma vooruit denken en rekening houden met de mensen die het later moeten debuggen, in productie nemen, beheren, wijzigen, en dergelijke. Mensen die uit ervaring weten hoe het is om een wijziging te moeten inbouwen in "spaghetti-code". En die dus rekening houden met hun medemens.

Ciao,

Ingrid.

06-JUL-2008: ZONDAG RUSTDAG - EEN GEDICHT

Zondag rustdag

Ochtend

De zon piept door een kiertje tussen gordijn en kozijn.

Ik schrik wakker.

Hoe laat is het?

Waarom is de wekker niet gegaan?

Help, ik ben te laat voor m'n werk!!

Ineens realiseer ik me:

Het is zondag.

Ik hoef helemaal niet naar m'n werk.

Ik mag lekker niksen, zolang ik maar wil vandaag.

Ik draai me nog lekker een keertje om.

Dat mag vandaag.

't Is zondag.

Lekker lui-dag

Lekker niksdag.

Lekker rustdag.

Gaap.

Ciao,

Ingrid.

13-JUL-2008: EEN DAGJE DIERENTUIN

Zondagochtend.

Vroeg.

Ik word wakker. Het is nog veel te vroeg voor een zondag om wakker te zijn. Dus draai ik me nog een keertje om. Maar de slaap is helemaal weg en even later lig ik met open ogen naar het plafond te kijken. Eigenlijk kan ik net zo goed opstaan, zo overleg ik met mezelf. Maar wat moet ik dan gaan doen? Het is nog maar kwart over zeven! Ineens weet ik het, ik ga naar de dierentuin. In Emmen. Ineens heb ik zin om daar rond te lopen onder de bomen, en een bezoekje te brengen aan vooral de olifanten. Ik ben op school zo vaak voor olifant uitgescholden, dat ze toch eigenlijk best wel als verwanten voelen. En bovendien zijn het gewoon erg mooie dieren om hun gangetje te zien gaan. Dat alles bedenkend krijg ik ineens superveel zin om naar de dierentuin te gaan, dus gauw sta ik op.

Nu ik zo op tijd wakker ben, heb ik mooi de tijd om rustig op te staan en toch lekker op tijd in Emmen te zijn. Na de cornflakes kleed ik me aan, pak mijn spullen bij elkaar en bedenk hoe laat de bus gaat. Ik ben van plan een dagkaart te kopen. Dat kost maar een tientje en dan ben ik voor heel de dag klaar. Als ik met de auto ga, moet ik vijf euro parkeerkosten betalen. En daar komt de verbruikte benzine dan nog bij. Dan ben ik meer kwijt dan dat tientje voor een dagkaart. Even denk ik er over na of ik zin heb om mijn foto toestel mee te nemen. Bij nader inzien laat ik die wel thuis. Ik ben niet echt in een goed-om-me-heen- kijk-stemming. Meer in een luie ik-schrijf-wel-een-stukje-stemming. Mocht ik een foto willen maken, dan heb ik altijd nog het kleine voor-de-zekerheid-toestelletje in mijn handtas.

Na ontbijt en aankleden pak ik de bus naar het hoofdstation. Daar heb ik nog mooi tijd voor een kop koffie voor de bus naar Emmen vertrekt. Die kop koffie koop ik bij de broodjeszaak. Ik kan niet even rustig gaan zitten bij de stationsrestauratie, want die is nog dicht. Maar het is mooi weer, en dus gebruik ik mijn koffie zittend op een bankje in de zon, in het zicht van de stilstaande treinen. Ik bedenk me dat ik alvast in de bus kan gaan beginnen aan mijn stukje.

Niet echt een volwaardig stukje nog, maar op mijn mobiele telefoon heb ik Word mobile en daar kan ik toch wel mooi wat steekwoorden inkliederen. Dan werk ik dat thuis wel uit, op zo'n pruts-telefoon-toetsenbordje is dat toch niks gedaan. Als de koffie op is, wat toch wel enigszins een uitdaging is bij zo'n grote bak, zegt de stationsklok dat het tijd is om naar de bushalte te gaan. Lijn 300 rijdt maar één keer per uur, dus die wil ik niet missen. De bus vertrekt mooi op tijd en ik begin aan mijn stukje. Ik kan de verleiding niet weerstaan om alvast aan wat mooie volzinnen te beginnen, als ik zat ben van het hannesen met mijn mobieltje rijdt de bus Borger alweer uit. Gieten heb ik niet eens gemerkt, terwijl de bus daar ook stopt. De rest van de rit kijk ik hersenloos uit het raam. Tenslotte is het een rustdag, dus mogen mijn hersens het ook wel even rustig aan doen.

Tegen kwart over elfen komt de bus aan in Emmen en de buschauffeur legt in erg Nederlands klinkend engels uit waar de dierentuin is. Gelukkig voor de chauffeur is het niet moeilijk: 'just go straight-on and overthere is the Zoo'. De rest van de uitleg wacht ik niet af; die buschauffeur redt zich prima, en ik weet het zo ook wel te vinden en loop het trapje op naar het plein, dat ik altijd oversteken moet om bij de ingang te komen. Als ik later mijn aantekeningen uitwerk zal ik me

afvragen hoe dat plein eigenlijk heet. Helaas bedenk ik me dat nog niet als ik het plein opstap. Ik word in beslag genomen door de aanblik van de markt die net is opgezet. Langs de kraampjes loop ik. Het ziet er een beetje alternatieverig uit, geen gewone 'mainstream' zaterdagmiddag-markt. Alle kraampjes hebben op de één of andere manier wel iets creatiefs en kunstzinnigs. Ik zie veel schilderijen, maar ook wat beeldhouwwerk en een bord waarop iemand zich voorstelt als keramist. Als ik zat ben van de dierentuin, moet ik toch even de tijd nemen om over deze markt heen te lopen. Maar eerst lonken de dieren, de koffie en vooral de wc. Dus gauw loop ik door.

Om even later bijna tegen een bord aan te lopen. 'Koffie en gebak' staat er op. Even laat ik mezelf in verleiding brengen, maar ik wil mijn koffie in het park gebruiken, vis mijn entreepasje op en loop door de ingang heen. Het flitst door me heen dat dat gezichtsherkenningssysteem best wel geavanceerd moet zijn. Toen ik het systeem in gezet werd, had ik mijn gewone bril op. Nu draag ik een zonnebril, en ik word door de computer zonder mankeren herkend. Mijn verwondering duurt niet lang, mijn volle blaas neemt mijn denken steeds meer over. Eerst maar eens een toilet opzoeken, daarna koffie en daarna zien we wel weer.

Er staan een paar mensen in het Paviljoen te wachten voor het frisdrankbuffet. Een van hun kids weet niet wat het wil drinken. Ik pak een dienblad en stoom de rij fluks voorbij naar de koffiemachines, om een cappuccino te tappen. Even later zit ik met een heerlijke koffiegur in mijn neus naar de voorbij lopende mensen te kijken. Gauw maak ik wat aantekeningen in mijn mobieltje. Met dat kleine toetsenbordje schiet dat niet erg op, volgens mij is ouderwets papier en pen sneller. Maar het gaat toch, en voorlopig is het een handige oplossing want pen en papier heb ik niet bij me. Als ik mijn mobieltje weer wegberg, kijk ik en-passant even naar die meneer die me heel de tijd al zit aan te kijken.

Kennelijk vindt hij me het aankijken waard. Stiekem ben ik erg trots dat ik het gezien heb; en dat ik het positief opvat. Een jaar of tien geleden, toen ik net van de HTS kwam, zou ik gedacht hebben dat er iets mis was met mij. Nu denk ik dat niet meer, dat heb ik toch maar mooi voor elkaar gekregen in mezelf. Op de mij aankijkende meneer reageer ik verder niet, hij heeft zo overduidelijk geen wasmachine in zijn huis dat hij niet erg aantrekkelijk lijkt.

Na de koffie loop ik langs de grote kinderspeelplaats via de elanden, bizons en baarduilen naar de kinderboerderij. De elanden, bizons en uilen zijn erg rustig. Lusteloos zelfs. Er is zo weinig te zien dat ik mezelf ga vermaken met het kijken naar die éne diersoort van de twee die wel los door het park mag lopen: mensen. Ze staan allemaal even te kijken naar die lekker luierende dieren, proberen allemaal hun kinderen uit te leggen waarom 'die stomme beesten' niks aan het doen zijn. Ik bedenk me dat zij eigenlijk de echte stomme beesten zijn, ik heb nog niemand iets origineels horen zeggen. Het is toch duidelijk dat die dieren lekker liggen te niksen?

Gelukkig is op de dierenboerderij meer activiteit, de oudere geiten liggen weliswaar te herkauwen, maar de jonge geitjes zijn met elkaar aan het dollen en de jonge mensjes doen volop mee. Even kijk ik ernaar, dan loop ik door naar de doodshoofdaapjes.

Er lopen er veel buiten vandaag. Ze zwermen over de touwen en door de bomen. Eentje is zelfs zo brutaal om via de omheining van het bizon-verblijf op het bankje te springen waar ik zit. Een van de kinderen begint even later te huilen: het aapje heeft zijn koekje afgepakt. De moeder troost, en zegt dat het kind voortaan beter moet opletten, omdat dat aapje nu eenmaal een wild dier is dat wat te eten gespot had. Nu dat aapje een maaltje gescoord heeft, worden zijn collega's ook brutaler en

komen dichterbij. Iedereen roept 'och wat lief' en 'ach wat schattig' en moedigen hun kinderen aan om te gaan aaien. Om vervolgens te gaan troosten als die aapjes inderdaad wild blijken te zijn en ontsnappen of van zich af bijten (letterlijk). Gelukkig raakt geen van de kinderen gewond, en de ouders worden berispt door die éne verstandige moeder die naast mij op het bankje zit. Ik zeg niks, maar in mijn hart ben ik het met haar eens. Ik bewonder haar omdat ze er tegen vreemde mensen zomaar wat van durft te zeggen.

Uiteindelijk stap ik op en loop door naar de Zuid-Amerikaanse vliegkooi. Ik heb zin in één van de sultana's die ik bij me heb, en dat opeten waar al die aapjes op de loer liggen lijkt me niet zo'n goed idee. Een bankje met uitzicht op de flamingo's lijkt me veel veiliger. Even zit ik te kijken naar de flamingo's, en naar een inca-stern die bezig is met badderen. Onderwijl nuttig ik een pakje Yo-Fruit en een halve fles water. Samen geeft me dat het gevoel dat ik er weer even tegen kan. Dan loop ik door naar Americasa.

In Americasa kies ik het als avontuurlijk gemarkeerde pad. De meeste mensen zijn kennelijk erg 'hoofdpaderig' aangelegd, want het avonturenpad door Americasa is leeg. Ik loop erg langzaam, zie schollen heen en weer zwemmen in het water en een jasana behoedzaam langs de oever bewegen. En als ik doorloop, blij ik eindelijk eens ongestoord te kunnen kijken bij de pijlgifkikkertjes. Anders staan er altijd wel een aantal kinderen voor die bak met fel-gekleurde kwakertjes. Nu zie ik ze heen-en-weer hupsen. En eentje is druk bezig met kwaken, zo hoor ik. Ik zie hem echter niet, hoezeer ik ook mijn best doe om onder alle boomstammetjes enzo te kijken. Uiteindelijk geef ik het op en loop door naar de ara's die even verderop hun domicilie hebben. Eentje is buiten te zien. Ik kijk naar hem en hij kijkt naar mij terug.

Dan wordt zijn aandacht afgeleid door andere mensen die naast me zijn komen staan. De man denkt leuk te zijn en zegt 'Lorre' en 'koppie-krauw'. Zingt 'papegaaitje-leef-je-nog'. Ik denk 'dûh' natuurlijk leeft hij. Dat zie je toch? Maar ik zeg niks. En als ze weglopen en hun plaats ingenomen wordt door andere mensen die exact hetzelfde zeggen, houd ik nog steeds mijn mond. Ik kijk naar de papegaai en vraag me af wat hij moet denken van die rare tweepoters zonder veren die allemaal hetzelfde zeggen. Maar hij praat geen Nederlands en ik geen papegaais, dus ik kan het hem niet vragen. Ik kan alleen kijken naar hoe hij naar mij kijkt.

Na die staarwedstrijd met die papegaai besluit ik dat ik toe ben aan koffie. Even kijk ik nog bij de kodiakberen, waarvan zich maar eentje in zicht bevindt, en ga dan naar het safarirestaurant. Als ik binnen de rij zie staan ben ik blij dat ik alleen maar koffie wil. Buiten is namelijk een tentje waar ze enkel drinken verkopen. En daar staat geen rij. Dus al gauw heb ik mijn koffie en zit ik bij een mooi tafeltje met zicht op de Afrika-savanne. Het nieuwe terras hier is erg mooi geworden, en te oordelen naar de terraswarmers die ik zie ook in de herfst en winter open. Ik ben nu al nieuwsgierig.

Na de koffie waag ik een bezoek aan de wc en loop door naar de mantelbavianen. Ik ben trots dat ik de lucht van patat en andere snacks weerstaan heb en alleen koffie gedronken heb. Terwijl de bavianen gevoerd worden voer ik mezelf als beloning een portie Yo-Fruit. Even probeer ik de verzorger te verstaan, maar dat gaat niet. Hij is te ver weg. Nou ja, al die mensen gaan vanzelf weg. Dan kan ik wel dichterbij komen, denk ik. En dat klopt, een paar minuten later hoor ik de verzorger vertellen dat de bavianen eerst rettich krijgen en dan uien. De mensen gooien allemaal een stukje. Netjes met een boogje, zoals dat moet van de verzorger. De meeste stukken worden netjes via 'vangballen' gevangen. Als het twee honkbalteams waren geweest, hadden de bavianen vast

gewonnen met al die vangballen. Aangezien ik niet zo van honkbal hou, en ook niet van die drukke bavianen, loop ik gauw door naar de olifanten.

De olifanten zijn meest lui vandaag. Zoals de meeste dieren. Een paar liggen lekker lui in het zand, en gaan niet eens voer halen als de verzorgers dat met de olifantenpresentatie het verblijf in gooien. Ondanks dat er weinig te zien is, blijf ik hier lang hangen op een bankje alvorens ik doorga naar tijgers en dwergotters. De tijgers zijn goed verstopt, met moeite kan ik er eentje ontdekken. Een andere bezoeker ontdekt de tweede, ik kijk de aangewezen richting op en zie een tijgeroor. Maar een tijger is toch nog een leuke score, want even later bij de dwergotters zie ik er precies nul exemplaren. Niet binnen en niet buiten. Ze zijn spoorloos. Mama maar eens vragen, die weet meestal wel aardig goed wat er reilt en zeilt hier. Al gauw ben ik het zat om naar onzichtbare otters te kijken en ik loop door naar de plantentuin. Planten zie je tenminste gewoon, die lopen niet weg. Ik pak mijn kleine fototoestel en maak op de supermacro stand een paar aardige foto's. In sommige opzichten is dit toestel superieur aan mijn Canon EOS en deze supermacrostand is er een van. Als ik met mijn Canon zulke foto's wil maken, heb ik een aardige macrolens nodig, maar de Sony Cybershot doet het zo. Daar staat tegenover dat de Sony geen raw-foto's maakt, en dus minder bewerkingsmogelijkheden heeft achteraf. Althans, minder makkelijk. Toch ben ik blij dat ik hem bij me heb, en via de plantentuin loop ik door naar de vlindertuin, waar de vlinders zich vandaag van hun fotogeniekste kant laten zien. Sommige zitten zo mooi doodstil!

Met een bezoekje aan het Afrikahuis en aan de haaien in het Biochron besluit ik uiteindelijk dat mijn dagje compleet is. Het moet straks ook wel compleet zijn, want om zes uur gaat het park dicht. Ik loop nog even over de Emmense kunstmarkt en zoek daarna de bushalte weer op, waar de bus al gauw komt aanrijden. Ik stap in, zak onderuit en vind het wel welletjes voor vandaag. Het was mooi in de dierentuin. Maar nu is het wel weer mooi geweest.

Ciao,

Ingrid.

18-JUL-2008: TROMBOSE IS NIET GRAPPIG

Maandag

Mijn moeder en ik hangen met elkaar aan de telefoon. Ze vertelt dat ze kramp in haar been heeft en naar de dokter geweest is. Morgen moet ze naar het huisartsenlab om een echo te laten maken.

Dinsdag

Mama belt. Ze heeft die echo laten maken bij het huisartsenlab en is doorgestuurd naar het ziekenhuis. Daar moet ze allerlei onderzoeken ondergaan, en dan zal ze óf medicijnen meekrijgen, óf daar moeten blijven. Ik schrik een beetje. Drommels! Denk ik. Dan moet het toch wel serieus zijn. Ik ga verder met mijn werk en hoop maar dat alles oké blijkt.

's Avonds belt Mama weer. Ze heeft "een trombosebeen". Ze heeft er veel last van, zegt ze, en dat hoor ik ook in haar stem. Bezorgd hoor ik het relaas aan. Ze is net thuis, vertelt ze. Ik kijk op de klok, 19:00. Nou, dan heeft ze dus haar dagje wel gehad. Ik zeg dat ze maar lekker rustig aan moet doen vanavond. "Dat ben ik ook van plan, maar mijn fiets staat nog bij het huisartsenlab. Ik ben met de taxi thuisgekomen, had jou nog gebeld, maar je nam niet op". Shit, ik was toen net boodschappen aan het doen. Voortaan mijn mobiel maar meenemen naar de buurtsuper. Ik beloof Mama om vanavond nog even langs te komen en dan gelijk haar fiets op te halen van het huisartsenlab.

Gauw mijn koffie opgedronken en een paar schoenen aangetrokken en in de auto gestapt. Een kwartiertje later zit ik bij Mama in de woonkamer. Ik krijg de fietsleutel mee en vertrek te voet naar het huisartsenlab. Dan kan ik strakjes terugfietsen. Bij de huisartsenpost twijfel ik nog even welke fiets ook alweer van haar is. Ik kies degeen uit die ik vermoed en probeer de sleutel. Hij past, dus ik heb de goede er uit gekozen. Nu terugfietsen. Ik fiets erg weinig, dus even is het onwennig. Wat is zo'n fietszadel eigenlijk hard om op te zitten!

Ma is blij dat ze haar tweewieler weer bij de hand heeft, en ze vertelt nog even over

hoe het ging in het ziekenhuis. Dat ze in een kamertje zat en er steeds andere mensen binnenkwamen. "Die hebben zeker allemaal hun eigen taak" veronderstelt ze. Ze vertelt over hoe ze leerde zichzelf te prikken.

Uiteindelijk is Mama moe en ga ik naar huis. Op weg naar huis ben ik wel bezorgd, maar ik kan er niks aan doen dus ik ga er niet over piekeren. Zoveel heb ik op mijn werk wel geleerd, daar heb ik nu gemak van, want ondanks de heisa slaap ik goed.

Woensdag

Ik bel Mama om te horen hoe het is. Het gaat al beter, de pijn zakt al wat af, maar vanavond dansen ziet ze niet zitten. Ik beloof om iedereen de groeten te doen en vertel dat ik Didi via de msn heb ingelicht. Die komt vast nog wel even langs, denken we allebei.

's Avonds ga ik Didi ophalen en naar Eenrum. Ze is inderdaad nog even bij Ma geweest, vertelt ze. Om haar op te vrolijken had ze een kleinigheidje meegenomen, een mooie armband. Mama had hem mooi gevonden. Eénmaal in Eenrum valt het de mensen al heel snel op dat ik alleen met Didi gekomen ben. "Waar is je moeder?" zo wordt me wel twintig of zo keer gevraagd. Die belangstelling vind ik fijn, zo kan ik evenzoveel keer vertellen over Mama's trombose, en wat ik daar van vind, en dat ik me zorgen maak.

Gedeelde smart is inderdaad halve smart, zo merk ik. Iedereen leeft mee, en ik moet van iedereen de groeten doen aan Mama.

Donderdag

Mama en ik hangen weer aan de telefoon. De pijn begint nu merkbaar minder te worden, zegt Mama. Zo aan de telefoon is het wat moeilijk oordelen, maar ik vind haar ook monterder klinken dan vandeweek. Mama vertelt dat ze zich toch maar heeft ziekgemeld. Gister was ze nog aan het werk geweest, maar dat was haar toch wel erg zwaar gevallen. En dus blijft ze een paar daagjes stilletjes thuis. Maar ze zit wel met een probleem, want ze heeft een brief van het ziekenhuis voor de dokter en die kan ze nu niet bezorgen. Zou ik dat willen doen? Ik beloof haar in de lunchpauze even langs te komen om het ding op te halen. Terwijl ik bij haar ben vraag ik haar gelijk om een boodschappenbriefje te maken, dan kan ik morgen wat boodschappen voor haar doen.

Vrijdag

In de loop van de ochtend bel ik. Als ik haar aan de lijn krijg, klinkt ze heel erg benauwd. "Zal ik zo even terugbellen?" zegt ze en hangt op. Ik ben me een ongeluk geschrokken. Benauwd? Eerst last van haar rug, vervolgens een ontsteking aan het been, dan trombose en nu ook al benauwd? What's next?

Even later belt ze terug. Hoe is het?, vraag ik. Ja, beter, de pijn is alweer heel wat minder dan gisteren. De zwelling is nog niet minder, dat heeft wat tijd nodig. De medicijnen hebben haar wel een kwaaltje erbij gegeven vertelt ze, want ze is nu regelmatig benauwd. "Vanmorgen heb ik het er over gehad met de thuiszorg, en dat hoort erbij. Mijn lichaam moet wennen aan de nieuwe situatie", krijg ik te horen. Als ik eenmaal opgehangen heb, ga ik gauw naar haar toe, haal de boodschappen die ze moet hebben. In de winkel twijfel ik nog wel over wat ze precies wil, en als ik eenmaal weer bij haar thuis ben vraag ik of ze de volgende keer het merk erbij wil schrijven.

Als ik weer aan het werk moet, brengt ze me naar de deur. Ze kijkt alweer een stuk vrolijker dan aan het begin van de week, en ze loopt ook lang zo mank niet meer. Ik hoop dat ons weekendje Efteling volgende week door kan gaan en neem me voor om maandag met Mama te overleggen of ze denkt dat er een rolstoel gehuurd moet worden.

Nog niet zorgenvrij, maar wel lichter van hart ga ik het weekend in.

"Alles sal reg kom"

Ciao,

Ingrid.

29-JUL-2008: BOODSCHAPPEN EN ZIEKENHUIS

Vandaag is het inmiddels alweer twee weken geleden dat Mama mij belde met het bericht dat er trombose is geconstateerd bij haar. Gelukkig gaat het met haar nu beter dan toen. Er is vorige week weer het nodige gebeurd.

Maandag

Op het werk is het nu echt volop vakantie; een heleboel kamers zijn leeg, en als je een kanon afschiet in de gang, raak je niemand. Ondanks dat iedereen weg is, blijft het werk toch onze kant op stromen. Kennelijk zijn onze klanten niet op vakantie. Nu ja, we blijven in elk geval lekker bezig zo. 's Avonds bel ik Mama even om te horen hoe het nu met haar is. De pijn is nu weg, meldt ze opgetogen. Daar is ze blij mee, want het deed toch wel echt veel pijn.

Dinsdag

Vandaag heeft de stollingsarts gebeld. Ze mag voorzichtig weer een beetje gaan lopen en rondscharrelen in huis. Dus dat doet Ma. Ze is er erg blij mee, stil zitten heeft ze nu wel gehad. Maar dat beetje rondscharrelen heeft wel zijn prijs: 's Avonds belt ze mij op: "Ik heb dikke voeten en de stollingsarts heb ik al gebeld maar die is al weg". Ik beloof om even langs te komen, ze klinkt een beetje paniekerig. Als ik bij haar ben praten we even en was ik voor haar af. We denken dat ze zo'n eerste dag iets te enthousiast is geweest; morgen moet ze de arts maar even bellen en verder toch iets rustiger aan doen.

Woensdag

Ma heeft de stollingsarts gebeld. Met de benen omhoog zitten is goed, en die dikke voeten horen erbij. Ze mag dus voorlopig niet veel. Wel jammer, dat ze nu weer alleen maar stil mag zitten, Maar goed, komende maandag moet ze toch naar het ziekenhuis, dan kan ze er mooi weer over beginnen. 's Avonds in Eenrum vraag ik onze vrienden of ze een kaartje willen sturen; dat vindt Mama leuk heeft ze gezegd.

Donderdag

In de lunchpauze rij ik even naar Ma. Ik heb gevraagd of ze een boodschappenbriefje maakt, dan kan ik in mijn lunchpauze boodschappen doen voor haar. Ze heeft toch wel weer het nodige nodig; ik ben blij dat ik mijn eigen stevige lekkere grote rugzak heb meegenomen. Daar past tenminste het meeste in.

Vrijdag

Na mijn werk ga ik even bij Mama langs. Dat is leuk voor haar en bovendien kan ik dan mijn rugzak ophalen. Die heb ik bij haar laten staan; en nu heb ik geen lekkere grote tas voor mijn eigen boodschappen. Ik blijf bij haar eten en het is erg gezellig zo met ons tweetjes.

Weekend

Zaterdagochtend ga ik allereerst mijn eigen boodschappen doen. Daar is het deze week nog niet van gekomen. Als ik in de Albert Hein loop, zie ik een kaart met daarop die twee mopperkonten uit de muppetshow; Statler en Waldorf. Ik koop hem en besluit hem met iets leuks er op geschreven aan Mama te geven.

Later bij V&D zie ik een DVD van André Rieu in de Efteling. Ik weet dat ze die op de TV heeft gezien en koop hem voor haar om haar op te fleuren. Dan heeft ze iets leuks om naar te kijken als ze stil zit.

Maandag

Vandaag moet ik vroeg weg. Ma moet naar het ziekenhuis en ik heb beloofd om haar te brengen. Ik zet haar af bij de hoofdingang; dan kan zij even rustig op één van de bankjes zitten terwijl ik de auto wegzet in de parkeergarage. Als ik naar binnen rij kijk ik even raar op; het lcd-schermje op de parkeerautomaat bij de ingangslagboom vraagt om een chipknip.

In het ziekenhuis gaan we eerst iets drinken bij het restaurantje daar. We zijn met opzet iets eerder weggegaan; dat was een goed idee, Mama vindt het duidelijk erg leuk om even uit huis te zijn. We drinken wat en gaan dan naar de wachtkamer op de dokter zitten wachten. Na onderzoek blijkt dat ze goed vooruit gaat; ze mag nu de steunkous aangemeten krijgen en weer wat meer gaan lopen. Wel moet ze er rekening mee houden dat ze dan 's avonds weer iets dikkere voeten heeft.

We zijn allebei opgetogen; vooral Mama. We hebben het er over dat ze kan oefenen om bij de bushalte te komen; dan kan ze met de bus naar de Grote Markt en gezellig op het terrasje zitten bij de Poffertjeskraam. In ieder geval hoeft ze niet meer hele dagen stil te zitten!

Ciao.

Ingrid.

01-AUG-2008: JIJ IN MIJN HOOFD - EEN GEDICHT

Jij in mijn hoofd

Jij

Bovenaan in mijn gedachten

Vooraan in mijn hoofd

En ik vraag me af:

Waarom zit je daar?

Waarom wil je niet vertrekken?

Steeds

Wel een miljoen keer per dag

Vraag ik

Mezelf

Wat zou hij nu doen?

Zou hij...?

Ik betrap mezelf

Op die vragen

Verrek!

Vertrek!

Ga weg uit mijn denken!

17-AUG-2008: VESTING SPECTACULUM

Zondagochtend half negen.

De wekker begint te spelen.

Ik word wakker en vraag me slaperig af waarom ik in vredesnaam de wekker gezet heb. Het is toch zondag vandaag? Ik zink terug in de kussens en lig nog even te soezen. Plots schiet het me te binnen: vandaag ga ik samen met Didi naar Bourtange. Daar organiseren ze dit weekend een soort van middeleeuws festival dat ze 'Vesting Spectaculum' noemen. Vorig jaar zijn Mama, Didi en ik er ook geweest en dat was hartstikke gezellig. Dit jaar kan Mama niet mee, ze houdt zo'n hele dag lopen niet vol. Maar Didi wil gelukkig wel mee. Alleen er heen gaan zag ik niet zo zitten en ze is goed gezelschap, dus ik ben er blij mee. Gauw ga ik opstaan en ontbijten enzo.

Om half elf sta ik bij Didi voor de deur en dan gaan we op naar Bourtange. Zo zondagochtend is het lekker rustig op de weg, om kwart over elf rij ik de parkeerplaats bij de vesting op. Er staan parkeerwachters, waar ik twee euro vijftig moet betalen. Voordat ik goed en wel mijn handtas van de achterbank gevist heb, duwt Didi me het geld al in handen. Even werp ik een blik op haar, en zie dat tegenspreken niet echt zin lijkt te hebben. Ze kijkt zo beslist. Dus laat ik haar maar het parkeergeld betalen en zet de auto in de schaduw onder een boom. Een voordeel van op tijd ergens heen gaan, is dat de goede parkeerplekjes nog vrij zijn.

We stappen uit. Ik kijk gauw om me heen om te bepalen waar ik de auto heb neergezet. De parkeerplaats bij de Vesting Bourtange is nogal onoverzichtelijk, als ik niet goed oplet ben ik mijn Kaatje strakjes vast kwijt. Als ik éénmaal doorheb waar ik sta, lopen we naar het entreegebouwtje. Daar is een toilet en voor we de vesting ingaan, willen we allebei nog even naar de wc. Voor de zekerheid. Daarna gaan we de entree betalen en lopen het weggetje op naar de vesting. Het is mooi en we kijken blij om ons heen. Als we een bocht omlopen, zien we tenten boven de wallen uitsteken. Ze zien er uit als tenten uit een middeleeuwse film, van die dingen die je in een legerkamp aantreft. Er wapperen vaandels op met plaatjes er op. Kennelijk zijn dat de 'wapens' van de 'edellieden' die daar kamperen.

Over de brug en in de vesting is er van alles te doen op het marktplein. We lopen eerst op een bord af waar we het programma op zien staan. Om kwart voor twee zijn er ridderspelen, we besluiten dat we die in elk geval willen zien. En op het marktplein zelf staat een podium, daar zullen de diverse optredens dus wel zijn. We kijken even rond en gaan dan koffiedrinken. Lekker relaxt in het zonnetje. Er zijn nog bankjes vrij in de zon, en daar strijken we neer.

Na de koffie gaan we even bij de kraampjes kijken, er staat van alles. We zien een kraampje met oosterse dingen, een kraampje met allerlei houten zwaardjes en helmpjes voor de kinderen om mee te spelen, er is een wicca-kraampje en een kraampje die allerlei lederwaren verkoopt en nog veel meer. Uiteindelijk besluit ik om een kettinkje te kopen van een schildpad van rookkwarts. Hij hangt aan een bruinleren vetertje. De verkoopster legt uit dat rookkwarts goed is tegen stress, spanning en pijn. En dat de beeltenis van de schildpad dat versterkt. Dat wist ik niet; ik heb hem eigenlijk gekocht omdat ik het ding wel leuk vond voor mijn tantes. Christa en Wilma sparen van alles van schildpadden, en dit leek me wel leuk voor ze. Dat gedoe met tegen pijn enzo is een aardige

bijkomstigheid, als je er in gelooft tenminste. Ik reken af en we lopen verder. Na wat verder neuzen komen we bij een kraampje dat kettinkjes verkoopt. Dat wil zeggen, het zijn hangertjes aan leren vetertjes. Didi ziet een heel kunstig gemaakt paard dat we allebei erg mooi vinden, en ik vind een mooi zwaardje voor Mama en een dubbelbladig strijdbijltje voor mij. Didi heeft haar paard al afgerekend, ik reken mijn aankopen af en bewonder haar paardje, dat ze al om haar nek gehangen heeft. Ik doe mijn strijdbijltje ook gauw om, vind hem iets te laag hangen en vraag Didi of ze me wil helpen. Ik weet niet wat voor knoop ze in de leren veter legt, maar het werkt want het hangertje hangt nu precies waar ik hem hebben wil. Morgen naar mijn werk ook maar omdoen neem ik me voor; ik ben nieuwsgierig naar de reacties. Niet elke vrouw heeft een miniatuur strijdbijl als ketting :).

Als we een beetje uitgewinkeld zijn strijken we neer op een hooibaal bij één van de tenten die op de bastions staan opgesteld. Ik heb vier broodjes bij me voor de lunch, en heb Didi voorgesteld om te delen. Zij heeft geen lunch meegenomen. Vanochtend heb ik er twee met pindakaas en twee met kipfilet gemaakt en we nemen allebei van elk eentje.

Met een slokje water erbij smaakt dat prima. Eenmaal uitgegeten gaan we bij de tenten kijken, en bij een van de tenten kun je boogschieten. Dat moet ik natuurlijk even proberen, het duurt een paar pijlen voordat ik het een beetje onder de knie heb. Deze bogen zijn anders dan die bij de OOS familiedag waren. Die anderen hadden een soort van richeltje waar je de pijl op kon leggen. Bij deze bogen moet je de pijl soort van op zijn plek houden met je handen en vingers, en het kost me de nodige moeite om dat tot mijn vingers te laten doordringen. Maar uiteindelijk slaag ik er zelfs in om het doel te raken. Didi heeft een paar foto's gemaakt toen ik bezig was, en nieuwsgierig als ik ben ga ik ze meteen bekijken. Ze zijn mooi. We kijken nog kort even bij een kind dat werpbijlen naar een doel aan het gooien is en lopen dan gauw verder, want om kwart voor twee beginnen er ridderspelen. En daar willen we bij zijn.

Als we de lokatie van de ridderspelen gevonden hebben zijn we nog maar net op tijd. We hebben net een goed plekje in het publiek gevonden als er al muziek uit de luidsprekers klinkt. Er komen een paar ridderlijke heren op en één dame. Als iedereen opgekomen is begint de show, ze laten verschillende vechtstijlen zien en ik maak veel foto's. Vanochtend heb ik m'n cybershot aan m'n riem gehangen en daar ben ik nu erg blij mee. De ridders vechten met zwaarden, en met pieken en weer met zwaarden. Het gaat best ruig, er worden beste klappen uitgedeeld. Ik denk dat de heren vanavond toch wel een paar blauwe plekken rijker zijn. Even later doet de dame een mooie dans en daarna gaan de heren ridders weer met elkaar op de vuist. Nou ja, meer op de kling eigenlijk. Een heeft een dolk en de ander een zwaard. Dat lijkt nogal ongelijk, maar de dolkdrager krijgt een schild te pakken. En even later ook een zwaard. Het moeten echte stalen zwaarden zijn; als ze tegen elkaar slaan rinkelen en kletteren ze, net als in de ridderromans, en als de drager het zwaard zwaait, galmt het. Het lijkt wel op zingen, en het klinkt precies zoals in de film. Ik dacht eigenlijk dat die geluiden Hollywood-flauwekul waren, maar ze zijn echt. Het is een mooie show en als hij voorbij is, staan we nog even na te genieten. We lopen naar een van de bastions even verderop, want daar staan nog meer riddertenten die we nog niet gezien hebben. Als we daar rondlopen horen we geschreeuw en weer dat typische wapengekletter. Verderop is een stuk met touw afgezet en daar staan twee mannen met tweehandszwaarden hun best te doen. Deze zwaarden zingen nog duidelijker dan die kortere van daarstraks. Didi en ik vinden het allebei erg mooi, en als op de eerste rang een tweetal mensen van hun bankje opstaan en verder lopen, gaan we er gauw zitten. Zo kunnen we alles goed zien.

Uiteindelijk zijn de heren klaar met vechten, en wordt het op mijn horloge stilletjes aan tijd om aan naar huis gaan te denken. Om zes uur moet ik thuis zijn, vanavond heb ik stand-by dienst. We staan op het marktplein nog een poosje te lachen om twee jongleurs die zogenaamd het sprookje van de kikkerkoning uitbeelden. Een van de kinderen mocht bij aanvang een sprookje noemen en zei "Asschenputtel!", wat door de -eveneens Duitse- jongleurs op de een andere manier "verwandelt ist" tot "der Froschkönig". We moeten heel erg lachen, want ze doen het ontzettend leuk. Leuk voor de kinderen, en tegelijk vol met dubbele-bodem-humor voor de volwassenen. Uiteindelijk zijn ze klaar, Didi en ik gaan op een terrasje nog wat drinken en dan zit ons bezoek aan de Vesting er al weer op, helaas.

Maar mooi was het wel.

Ciao,

Ingrid.

03-SEP-2008: AAN VAKANTIE TOE ZIJN

Ken je dat?

Je al weken verheugen op je vakantie, van plan zijn alles netjes af te bouwen en over te dragen?

Nou, dat was ik dus van plan. Komende zaterdag ga ik op vakantie, even een poosje helemaal weg. Mail niet lezen, en telefoon uit. De wereld draait maar mooi een paar weken door zonder mij. Ik verheug me er al weken op. Lekker lui in het Antwerpse land (ik ga een poosje naar de mooie stad Antwerpen) op een terrasje, of slenteren over de vogelenmarkt of zo. Naar de dierentuin, die in Antwerpen pal naast het Centraal Station ligt. Winkelen.

Ik heb er echt zo'n zin in!

Maar totdat het zover is moet er gewerkt worden.

In eerste instantie, een week of wat geleden, leek het nog allemaal onder controle. Ik had mijn laatste week helemaal geblokkeerd voor het dingen-afmaken-syndroom. Ik zag het allemaal helemaal zitten: alles netjes afmaken en overdragen, en mijn collega's niet zomaar laten stikken.

Het pakt iets anders uit.

Naarmate de vakantie dichterbij komt, moet ik steeds harder werken lijkt het wel. "Kun je voor je vakantie nog even..." zeggen ze. Of "Wanneer had je ook alweer vakantie? O, dan moet dat voor dan-en-dan dus klaar zijn". En ik, stomme sukkel die ik ben, denk op die momenten even niet genoeg aan mezelf en alle dingen die ik nog moet doen en laat me overtuigen. En beloof dus om voor mijn vakantie gauw nog even....nou ja. Mijn plannen vallen in het water, en doordat de druk in de laatste paar weken steeds verder oploopt, sta ik ook steeds meer op knappen. Chagrijnig enzo, je kent dat wel.

Maar ik moet het afkrijgen zeg ik tegen mezelf. Want ik heb het beloofd. Kan iemand voor me regelen dat een dag verlengd wordt van vierentwintig uur naar een stuk of veertig of zo per dag?

Gelukkig kunnen we thuis werken en dus kan ik gelukkig des avonds nog wat doen (hoewel: gelukkig?). Want ja, beloofd is beloofd en belofte maakt schuld.

Ik beloof nooit weer wat, neem ik me voor.

Ciao,

Ingrid.

27-SEP-2008: VAKANTIE IN ANTWERPEN - DEEL I

Een paar maanden geleden heb ik via hotels.be een hotelkamer gereserveerd in een hotel in Antwerpen. Dat leek me wel een leuke stad om heen te gaan; het was al meer dan twintig jaar of zo geleden dat ik er voor het laatst geweest was. Hoog tijd voor een hernieuwde kennismaking dus. Voor de volledigheid heb ik mezelf nog een reisgidsje aangeschaft over Antwerpen, met hotels, restaurants, musea en winkelstraten en een goede kaart er in. Voor de rest heb ik niets voorbereid, ik heb een hotel en een kaart van de stad, ik zie wel wat mijn vakantie me brengt.

Woensdag 10 september

Kwart over zes gaat de wekker. Even vraag ik me af waarom ik dat schandalige ding gezet heb, ik heb toch vakantie? Dan dringt het tot me door: vandaag vertrek ik naar Antwerpen. En voordat ik weg mag van mezelf, moet ik eerst nog allerlei laatste dingetjes bij elkaar zoeken als dagcrème en make-up. En nog even de laatste afwas wegwerken natuurlijk, voordat die in de loop van de week uit zichzelf wegloopt. Uiteindelijk is alles ingepakt, de afwas is gedaan en alle prullenmanden en -mandjes zijn leeggegooid. Klaar om te gaan dus. Even heb ik helemaal geen zin om weg te gaan, gewoon de gordijnen dichtdoen en weer in bed te kruipen. Lekker lui. Dan overwint mijn zin in vakantie. Ik pak mijn koffer en handtas en trek de voordeur stevig achter me dicht.

Mijn reis begint met de benenwagen van de voordeur naar de bushalte. Ik ben blij dat mijn koffertje een rolkoffertje is. Hij zit niet erg vol, maar is toch nog zwaar genoeg. Ik heb geprobeerd om alleen datgeen in te pakken wat ik echt nodig heb; ik ga er van uit dat ik in Antwerpen nog wel het een en ander zal kopen. Met de bus, die op dit tijdstip vol zit met forenzende mensen, ga ik naar het Hoofdstation. In mezelf lach ik: zij moeten aan het werk en ik ga lekker op vakantie! Stiekem vind ik dat toch een erg leuke gedachte, ik word steeds vrolijker.

Ik ben mooi op tijd op het station en heb nog alle tijd voor een kop koffie voordat de trein gaat. De treinkaart heb ik gisteren al gehaald, daarvoor hoef ik nu niet meer in de rij te staan. Ik kan dus regelrecht op de koffie af. Mijn trein vertrekt om vier minuten over negen pas, dus ik doe lekker kalmpjes aan. Ik heb tenslotte vakantie. Bij de stationsrestauratie aangekomen, gaat de deur daarvan net van het slot af. Dat is nog eens een gelukkige timing :). Ik bestel een cappuccino en blader door het reisgidsje. Het is de eerste keer dat ik het ding opensla; ik had steeds zo'n druk gevoel in mijn hoofd door van alles en nog wat dat ik mezelf er niet eerder toe heb kunnen zetten om iets te lezen over de stad waar mijn vakantie heen leidt. Tijdens mijn kop koffie kom ik een aantal aardige dingen tegen. Aquatopia lijkt me wel wat; en het modemuseum wil ik ook wel eens bezichtigen. Ik kom tot de conclusie dat mijn oorspronkelijke plan om een dagje Brugge en een dagje Bobbejaanland in te lassen niet zo'n goed idee zijn; daar heb ik volgens mij helemaal geen tijd voor. In Antwerpen zelf is al zoveel te zien en te doen!

Als mijn koffie op is stap ik de trein in. De reis gaat voorspoedig, in Zwolle sla ik een trein over om een kopje koffie te kunnen drinken en in Rotterdam om even wat eierkoeken te kopen bij de Albert Hein to Go daar. In de internationale trein naar Brussel peuzel ik die op. Een poosje na Roosendaal wordt het landschap subtiel anders. De huizen zijn minder Vinexachtig, en de straatnaambordjes enzo zijn ook anders. Ik ben in België! Nu zal het niet lang meer duren voor ik in Antwerpen ben. Ik kom in Antwerpen aan in de 'kelder' van het station. Als ik de bordjes uitgang volgend met de

roltrap omhoog ga, zie ik dat er drie verdiepingen perrons zijn. En op de bovenste verdieping is het kopstation dat ik me herinner 'van toen'. Even kijk ik ernaar en loop dan via de hal naar de uitgang. Ook de hal herken ik nog, maar aan de Keyserlei moet ik even wennen. Maar al ziet die er anders uit dan ik me herinner, de vele brasseries zijn er nog steeds. Volgens mij gaat het met de culinaire genoegens helemaal goed komen hier :).

Even kijk ik rond, dan loop ik de Keyserlei op. In de trein heb ik mijn hotel opgezocht op de kaart, en in mijn hoofd geprent hoe ik ongeveer moet lopen om er te komen. Gelukkig is het niet ver. Wederom ben ik blij met mijn rolkoffertje. Toch wel een goede uitvinding, het wiel. Fluks ben ik ingecheckt en kamer 305 wordt mijn kamer. Gauw pak ik de lift naar de derde verdieping, open de deur en kijk rond. Dit is dus mijn huis voor de komende dagen. Ik besluit om gauw alles uit te pakken en daarna alvast wat te gaan verkennen in de buurt rond het hotel. Eenmaal uitgepakt loop ik het hotel weer uit. Mijn jas laat ik op mijn kamer, het is hier hartstikke mooi weer en erg heet zelfs. Het is gewoon hoogzomer. Ik word helemaal blij, het is vakantieweer en ik ben op mijn vakantiebestemming! Ik besluit om via de diamantwijk naar het station te lopen en vandaar over de Keyserlei naar de Meir te lopen. Vandaar zie ik wel weer verder. In de diamantwijk kijk ik mijn ogen uit. Er lopen allemaal piekfijn geklede meneren en mevrouwen rond, sommigen duidelijk identificeerbaar als orthodox joods. En allemaal juweliers, diamantbeurzen, winkels met polijst- en slijpgereedschap en dergelijke. Hier gebeurt het kennelijk allemaal wat diamant betreft.

Van hieruit loop ik over de Keyserlei door de Meir. Gewoon een beetje dwalen door al die straten en straatjes. Aan het einde van de middag kom ik een koffiewinkeltje tegen dat Mockamore heet. Er gaat mij een lichtje branden, die stond in mijn boekje. Hier zouden ze allemaal bijzondere koffies hebben. Nu, dan ga ik dus hier een kopje koffie drinken, besluit ik. Ik loop naar binnen en kijk op de borden. Ze hebben best wel veel keus. Uiteindelijk bestel ik een harmony coffee: een cappuccino met schilfers witte chocolade er op. Voor de lekkere trek neem ik er een donut bij. De combinatie smaakt uitstekend, ik neem me voor om hier vaak terug te komen de komende week. Dan kan ik al die andere koffies ook proberen. Maar nu wordt het zo langzamerhand alweer tijd om terug te gaan. Ik wil vanavond eten bij één van de restaurants aan de Keyserlei.

Op de terugweg valt me een winkeltje op aan de Meir die Sac d'Anvers heet. Nieuwsgierig loop ik er naar binnen, en krijg het gevoel dat ik de handtashemel binnenloop. Wat veel keuze hebben ze hier!! Handtassen en schoenen, ik kijk mijn ogen uit. En alles uiteraard even trendy, wat het wel weer wat gedateerd maakt. Wat ze nu hebben, is volgend jaar vast alweer helemaal uit en ouderwets, en dat is niet zo heel handig. Uiteindelijk koop ik niets. Ik kijk de komende dagen hier vast nog wel eens weer.

Des avonds loop ik met een hongerige maag de Keyserlei op. Omdat het mooi weer is, kun je aan de volheid van de terrasjes goed zien of een gelegenheid populair is of niet. Ik besluit om neer te strijken op een terras dat bijna helemaal vol is. Zijn buurman is helemaal leeg, maar waar ik nu voor gekozen heb is duidelijk erg in trek bij de Antwerpenaren. Het heet Windsor, en al gauw ben ik er achter waarom het populair is. Ze hebben goede bediening en goed eten en een goede ambiance. 't Is een mooie gelegenheid, hier moet ik toch vaker eten denk ik bij mezelf. Ik geniet van de bediening, geen stuntelende studenten die van niks weten, maar ervaren gastheren die goed zijn in hun vak. Het is een ware verademing. Goede bediening bestaat dus nog!

Twee-en-een-half uur later vertrek ik met een gevuld buikje voor nog een wandelingetje vooraleer ik mijn hotelkamer opzoek. Ik slaap als een roos.

Donderdag 11 september

Gisteravond heb ik in de hotelinformatie gelezen dat het ontbijt tussen zeven en tien uur 's ochtends wordt geserveerd. Ik heb de wekker dus gezet op kwart voor negen, dan kan ik lekker rustig wakker worden en douchen en aankleden alvorens te gaan ontbijten. Eénmaal aangekleed en opgemaakt vertrek ik naar de ontbijtzaal. Het ontbijt is, zoals ik al had verwacht, goed verzorgd en ik heb dan ook moeite met kiezen wat ik zal nemen bij het ontbijt. Uiteindelijk beslis ik toch en onder het nuttigen bedenk ik waar ik zin in heb vandaag. "Ik heb zin in een fotomissie" denk ik bij mezelf.

Dus als ik klaar ben met mijn ontbijt pak ik mijn handtas, hang ik mijn fototoestelletje aan mijn riem – ik heb de kleine meegenomen – en ga ik op stap. Eerst wil ik op het station een paar foto's maken. Dat is een mooie opening van het fotoverhaal van deze vakantie. Gisteren met die koffer en alles had ik er niet zoveel lust toe om mijn fototoestel tevoorschijn te halen. Maar nu wel. Dan heb ik gelijk de kans om het stationsgebouw eens op mijn gemak te bekijken. Hij staat voor een groot deel ingepakt in steigers, kennelijk zijn ze bezig met restaureren. Het verbaast me; waren ze daar 'vroeger' ook niet mee bezig? Maar het is een groot gebouw, dus ik kan me ook wel voorstellen dat ze met restaureren niet in twee jaar klaar zijn. Ik maak het een en ander aan foto's en loop dan via de Keyserlei naar de Meir. Via de Meir kom ik op de Groenplaats terecht. Later zal ik leren dat dit vroeger de begraafplaats was die bij de Onze-Lieve-Vrouwe-kathedraal hoorde. Even ga ik hier op een bankje in de zon zitten, dan kan ik mooi even een paar slokken water nemen want het is erg warm vandaag. Echt zomerweer.

Als ik weer zin heb om verder te lopen, sta ik op en loop naar de kathedraal. Ik ben nieuwsgierig, en wil even kijken of je hem kunt bezichtigen. Dat blijkt te kunnen en ik koop een ticket. "Mag je fotograferen?" vraag ik de kassier. "Ja, maar zonder flits, want de flits doet de beveiliging van de Rubensschilderijen afgaan" zegt hij. Nu, zonder flits is geen probleem, dat was ik toch al van plan. In zo'n grote ruimte heeft een flitsje totaal geen zin, het licht van dat kleine lampje op je fototoestel verdringt gewoonweg in die grote ruimte. Als ik de kathedraal binnenloop moet ik heel sterk aan Oma denken, en ik krijg het vreemde gevoel dat ze naast me loopt. Oma zou deze kerk erg mooi gevonden hebben, ze vond alles van de Maagd Maria altijd al mooi.

Ik maak wat foto's, bewonder de kerk, de preekstoel, de fresco's en uiteraard de drie schilderijen van Rubens die hier hangen. Welke het zijn wist ik al uit "Suske en Wiske en het Dreigende Dinges": de kruisoprichting, de kruisafneming en de Maria-ten-hemel-opneming. Nu zie ik ze dan in het echt in plaats van in een boek of op een internet-plaatje. De schilderijen zijn groot en erg indrukwekkend, en de mensen zijn typisch Rubensiaans weelderig geschilderd. Compleet met cellulitis; zelfs de engeltjes heeft hij zo gemaakt. Nu zouden mensen zeggen dat de geschilderde personen "zwaar obesitas zijn" of zoiets. Maar het is toch wel mooi, denk ik. Even vraag ik me af of ik dat ook gevonden zou hebben als ik slank geweest zou zijn.

Uiteindelijk kom ik in een zijbeuk bij een altaartje met een beeld er op van Maria met op haar arm het kindje Jezus. Aan de zijkant staan rekken met kaarsen er in. Een kaars kost vijftig cent, ik diep vijftig cent op en koop er eentje. Die steek ik aan voor Oma. Dit is toch een speciale plek. Lang blijf

ik daar stilletjes zitten kijken naar het beeld van Maria en naar hoe de kaars brandt. Het erg mooi, rustig en vredig in de kerk.

Aangezien lunchtijd inmiddels alweer gepasseerd is, jaagt trek mij de kerk uit en de zon weer in. Ik loop naar de Grote Markt om daar ergens op een terrasje in de zon wat te eten. De keus valt op een tosti, die gaat er zeker wel in, denk ik bij mezelf. Dan kan ik na het eten naar de Schelde lopen en even kijken bij het Steen, en misschien een rondvaart doen of zo. Maar eerst maak ik een tosti burgemeester. Gôh, wat is het eigenlijk warm in de zon. Weer verwonder ik me erover dat het hier nog hoogzomer is. Ik geniet er in elk geval volop van, het geeft me echt een vakantiegevoel: het weer, een zachte g, goede bediening, zalig :).

Uiteindelijk ben ik zat van in de zon zitten en loop ik naar de Schelde. Daar zit een rondvaartbedrijf, Flandria. En een rondvaart lijkt me wel wat, het is vast superlekker op het water. Ze hebben een groot bord hangen met allemaal vaarten die je kunt kiezen. Ik lees wat ze allemaal hebben en kies voor de havenrondvaart, en loop naar de kassa om een ticket te kopen. Helaas, de havenrondvaarten vertrekken vanaf de Londenbrug, niet vanaf hier. Gelukkig blijkt het maar een kwartiertje lopen te zijn, niet zo ver. En daar kan ik dan het kaartje kopen voor de havenrondvaart. Dus ik ga met goede moed op pad.

Als ik aankom bij die Londenbrug gaat de kassa net open. Wat een timing! Ik ga in de rij staan voor mijn kaartje. De rij schiet niet erg op. Er staat een mevrouw achter de kassa die regelmatig problemen met het ding schijnt te hebben. Terwijl de rij langzaam korter wordt, gaat ze steeds wanhopiger kijken. Ik krijg medelijden met haar; er staan nog zóveel mensen te wachten. Ik neem me voor niet ongeduldig te worden, wat ook niet nodig was want als ik éénmaal mijn ticket heb en aan boord ben, moet ik nog twintig minuten wachten tot de boot weggaat. De tocht gaat twee uur duren en omdat het erg lekker en zonnig is op het water, regel ik een stoel voor mezelf midden op het achterdek. Als ik foto's wil maken kan ik altijd nog gauw even naar de reling lopen. Uiteindelijk vaart de boot weg, een luidspreker vertelt wat we allemaal zien in de havens en ik probeer wat foto's te maken. Zowat elke foto heeft bijna alleen maar lucht en water, op de horizon zijn dan wat fijne lijntjes te zien van kadekranen enzo in de verte. De havens zijn groot. Erg groot. Ik geniet van de tocht, en als de boot weer aangelegd is en we er af lopen ben ik wat rood.

Oeps!

En ik heb geen zonnebrand of zo ingepakt, ook helemaal niet aan gedacht. Wat stom. Maar ik had ook niet verwacht dat ik dat nodig zou hebben. Nou ja, dan maar zonder. Het zal wel weer bijtrekken, denk ik. Intussen wandel ik terug naar de Grote Markt om wat te gaan drinken. Ik heb op de boot niks genomen – iets te druk gehad met van de zon genieten, naar de luidspreker luisteren en foto's maken – dus heb ik nu wel dorst. Als ik al in de winkels neuzend terug loop (is winkelen dan toch een hobby aan het worden?) beginnen er wolken te komen. "Waar is mijn plu?" vraag ik mezelf af. Meteen weet ik het antwoord: thuis in Groningen. Shit.

Eerst zonnebrand vergeten en nu een plu. Ik loop langs een Blokker en besluit naar binnen te lopen om er ééntje te kopen. Een kleintje, die makkelijk in mijn handtas-hutkoffer past. Ik kies voor een mooie witte, wit past wel bij alle kleuren uit mijn garderobe die ik heb en ook bij die ik nog wil hebben. Als het licht begint te regenen vouw ik hem meteen uit.

Intussen is het alweer laat genoeg geworden om te gaan eten. Ik loop door de buurt rond de Keyserlei en mijn oog valt op een gelegenheid die Monico heet. Er zitten aardig wat mensen. Laat ik die eens proberen. Ik strijk neer en bestel lookbrood als voorgerecht met daarna als hoofdgerecht 'Konijn op Vlaamse wijze'. Geen idee wat ik strakjes krijg, maar we zien wel. Het lookbrood blijkt stokbrood te zijn, waar iets van boter of zo op gedaan is vooraleer het in de oven te steken. Eigenlijk best lekker, iets dergelijks moest ik thuis ook maar eens proberen. Als ik uitgegeten ben, komt de ober het broodmandje precies op het juiste moment ophalen. En even later het hoofdgerecht brengen precies op het moment dat ik daar zin in heb. Ik geniet van het konijn, even komt in mijn gedachten een beeld van zo'n schattige langorige pluizebol in de pan, maar het smaakt zo goed dat ik daar geen problemen mee heb.

De mens is nu eenmaal een alleseter, dat heeft Moeder Natuur zo geregeld. Het wordt steeds donkerder en het begint ook serieus te regenen, en ongeveer halverwege het hoofdgerecht zie ik een flits, kort daarna gevolgd door een donderklap. Meteen daarna begint het te hoven. Ze hebben de hemelsluizen volop open gezet, ik ben blij dat ik lekker droog onder dak ben. Een hoop mensen schuilen, en degenen die nog op straat zijn gebruiken alles wat maar mogelijk is als paraplu. Jassen, handtassen en plastic tassen met aankopen passeren de revue. Blij kijk ik naar buiten. De zon is al weg, en als ik strakjes weer op pad ga, kan ik foto's maken van Antwerpen in de schemering, met de natte straten moeten daar toch wel een paar mooie plaatjes uitkomen. Het leven is mooi.

Vrijdag 12 september

Tijdens het ontbijt besluit ik dat vandaag een bezoek aan de dierentuin op het bezoek staat. De Antwerpse Zoo ligt pal naast het Centraal Station en is in mijn herinnering ietwat ouderwets, met allemaal kooien enzo. Ik ben benieuwd hoe of de Zoo nu is en of ik kan ophouden met vergelijken met Emmen. Toen ik afgelopen lente in Burgers'Zoo was kon ik daar niet aan ontkomen. Na het ontbijt pak ik mijn spullen, controleer mijn fototoestel en ga op pad. Het regent buiten en ik ben blij met mijn pluutje. Gauw loop ik naar de ingang en koop een entreekaart. Daarna zoek ik in het park eerst een restaurant, ik wil koffie. Ik ben zowat de enige gast hier op het moment. En met die regen zal het ook wel rustig blijven. Even later komen er allemaal volop pratende oudere mevrouwen binnen voor koffie, in de meeste gevallen mét een gebakje erbij. Ze zijn allemaal dik ingepakt in regencapes en dergelijke. Sommigen achter een rollator, en sommigen in een rolstoel. Inclusief de nodige begeleiding is het restaurantje direct vol en stijgt het geluidsniveau naar dat van een kippenhok in vol bedrijf. Ik ruim mijn dienblaadje weg en ga het park in.

In het park blijkt het inderdaad nog steeds heel 'hokkerig' te zijn. De dieren hebben niet van die verblijven zoals in Emmen, en loslopen zoals de doodshoofdaapjes aldaar is er helemaal niet bij. In de ochtend zitten de meeste dieren er stilletjes bij, die zijn hun ontbijt aan het verteren. Gecombineerd met de regen geeft dat een heel erg zielig en troosteloos gevoel. Ik probeer wat foto's te maken, maar de tralies zitten in de weg. Ze worden niet mooi. De enige foto's die wel mooi worden zijn die van de parkerige delen van het park. Van de paden, de lanen en de grasvelden.

En van de vissen in de aquaria. De rest wordt niet veel zaaks, en als ik halverwege de middag uitgekeken ben, loop ik het park uit. De zon komt door en ik krijg het idee om nog even naar de Schelde te lopen voor wat foto's van het Steen en de kaaien enzo. Ook kan ik dan even kijken naar de olifantbeelden die overal in de stad staan. Bij het Steen staan er vier stuks, en op de voet blijkt

een inscriptie te staan dat het voor een goed doel is. Iets met het behoud van de olifant. Ik vind het nobel.

Daarna ga ik nog wat eten en terug naar het hotel. Mijn maag knort en mijn benen zijn moe van het vele lopen.

Ciao,

Ingrid.

24-OKT-2008: VAKANTIE IN ANTWERPEN - DEEL 2

Zaterdag 13 september

Zoals al aardig gewoon begint te worden, word ik wakker tegen kwart voor negen. Gauw ga ik me douchen en aankleden en zo meer; en daarna vertrek ik richting ontbijtzaal. Tijdens het ontbijt bedenk ik dat ik dat toch eigenlijk nog het leukst vind van in een hotel zitten: het lekker rustig ontbijten. Ik ga dan toch met een heel ander gevoel de dag in. Ik besluit om eens na te gaan denken of ik dat éénmaal thuis ook in kan voeren. Als me dat lukt, word ik vast een stuk minder stressy.

Met het ontbijt achter de kiezen besluit ik om een bezoek aan het Diamantmuseum te wagen. Ik loop de straat uit naar de Keyserlei en richting het Koningin Astridplein. Daar zit het museum, het is zowat de buurman van de Antwerpen Zoo, waar ik gisteren ben geweest. Bij de receptie koop ik een 'inkomkaartje' en krijg ik te horen dat je geen handtassen enzo in het museum mag meenemen. Eerst snap ik het niet; even later dringt het pas tot me door dat dat met al die kostbaarheden ook eigenlijk wel logisch is. Ze blijken kluisjes te hebben die de bezoekers kunnen gebruiken. Ze kosten één euro, die je terugkrijgt als je klaar bent, zo vertelt de receptie-meneer. Tenslotte krijg ik nog een soort van telefoon-achtig geval mee als audiogids. En dan ben ik er klaar voor.

Ik dump mijn tas in een kluisje en loop naar de lift, die ik nog precies haal. De tour begint op de derde verdieping, bij het ontstaan van diamant. Ondanks dat ik weet hoe dat gaat, luister ik toch aandachtig naar wat dat telefoongeval er over te vertellen heeft. Van de ontstaansgeschiedenis ga ik naar de eerste van drie schatkamers; hier zijn bijzondere diamanten juwelen tentoongesteld. Ik bekijk ze allemaal aandachtig. Ze zijn eigenlijk geen van alle erg mooi, heel erg bombastisch. Ik hou van glittering en kitsch en dat soort dingen, maar dit is zelfs mij te veel :). Gauw loop ik door naar de tweede verdieping, waar te vinden is hoe diamant gewonnen en verhandeld wordt. De audiogids meldt dat negentig procent van de wereldhandel in ruwe diamant via Antwerpen loopt; en ook dat vijftig procent van de wereldhandel in geslepen diamant via Antwerpen loopt. Het idee komt in me op om één of twee sieraden met diamanten te kopen; als investering. Ik neem me voor om thuis eens uit te gaan zoeken hoe waardevast diamant eigenlijk is. Misschien zijn diamanten juwelen wel een aardig appeltje voor de dorst. Maar dat is voor later. Eerst vakantie vieren.

Van de tweede verdieping wandel ik naar de eerste verdieping, die vertelt hoe diamant bewerkt wordt. Diamant is het hardste spul wat er bestaat op de wereld, en kan alleen bewerkt worden door andere diamanten. Er wordt ook wat verteld over hoe ze diamanten beoordelen; en dat het grootste deel van de gewonnen diamanten industriediamanten zijn. Die zijn niet mooi genoeg om een oorlel of zo te sieren. Het museum vertelt over de vier C's: cut, carat, clarity en colour. Er blijken niet alleen witte diamanten te zijn, maar ook blauwe, en rode en gele. De kleur van de diamant hangt af van de verontreinigingen in het kristalrooster. De rode zijn het zeldzaamst en daarmee het duurst.

Uiteindelijk ben ik uitgekeken, ik haal op de begane grond mijn tas op en besluit om eerst mijn reeds lang knorrende maag wat aandacht te schenken. En daarna een lekker bankje opzoeken ergens in de Meir; lekker winkelende mensen kijken lijkt me wel wat. Ik loop door de Meir en kom terecht in wat in mijn stadsgidsje het modekwartier wordt genoemd. In de etalages is dat ook duidelijk te zien aan het type kleding en vooral ook aan de prijzen.

Van het modekwartier kom ik terecht in allemaal gezellige kleine straatjes die waarschijnlijk ergens in de buurt van de Groenplaats of de Grote Markt liggen. Het is er druk en het is duidelijk weekend. Er zitten allemaal grappige, leuke en eigenaardige winkeltjes; een soort van Folkingestraat, maar dan anders. Ik vermaak me opperbest en pas als de winkels hun deuren sluiten vertrek ik terug naar de Keyserlei om wat te gaan eten en vooral een héle poos stil te zitten!

Zondag 14 september

Vandaag is het zondag, en zondag is in Antwerpen Vogelenmarktdag. Jaren en jaren geleden ben ik daar eens geweest, toen was het veel markt en weinig vogel. Sindsdien ben ik die markt wel eens tegengekomen in de Suske en Wiske, maar verder niet. Nu ik weer in Antwerpen ben, vind ik het hoog tijd worden om die Vogelenmarkt weer eens te gaan bekijken. Dus na het ontbijt en nadat ik gauw nog even op de kaart heb gekeken waar ik die markt kan vinden, ben ik weg.

Op de vogelenmarkt is het inmiddels al aardig gezellig. Nog niet echt superdruk – dat zal later op de ochtend nog komen – maar toch al wel tof. Ze hebben er veel totaal verschillende dingen, kleding, lingerie, maar ook gereedschappen en in een uithoek tref ik zowaar een paar kraampjes aan met de vogels waarnaar de markt vernoemd is. Lang loop ik te dwalen, vind uiteindelijk een brasserietje dat open is en na een lekkere kop koffie loop ik weer lang te dwalen. Ik koop een paar kleinigheidjes en na lunch drop ik die in mijn hotel. Vanmiddag wil ik namelijk eens in het Koning Albertpark gaan kijken en dan zitten die plastic tasjes alleen maar in de weg. Het park zelf is vlakbij het hotel; het is niet erg groot maar toch wel mooi. Een poos loop ik er rond en uiteindelijk kom ik bij een totaal andere hoek dan ik verwacht had het park weer uit. Stiekem word ik al een beetje moe in de voeten; ik loop tenslotte ook alweer een hele poos. Ik besluit om de Grote Markt op te zoeken en mezelf daar op een stoel in het zonnetje neer te poten. De rest van de middag ga ik lekker lui verlummelen op een terrasje. Het enige wat ik vanmiddag nog ga doen, is mensen kijken :)

Veel later zoek ik een leuk uitzierend restaurantje op en neem een kommetje tomatensoep met als hoofdgerecht een stevige entrecôte. Ik sluit af met een werkelijk overheerlijke bananensplit. Hier in Antwerpen weten ze wel wat de inwendige mens nodig heeft!

Ciao,

Ingrid.

29-OKT-2008: WINTERTIJD

Sinds afgelopen weekend is er iets veranderd.

Iets ogenschijnlijk onbelangrijks.

Iets wat er toch iets steviger inhakt dan je denkt.

De wintertijd is weer ingegaan.

Nu vind ik het ingaan van de wintertijd zelf niet zo'n probleem, lekker een uurtje langer slapen is niet verkeerd. Maar sinds zondag is het toch wel akelig vroeg donker 's avonds. Om half zes of zo moet ik thuis nu de lampen al aandoen, en meestal is dat ook pas de tijd dat ik thuiskom. Als ik dan de deur uitstap om boodschappen te doen, is het al donker, en dan moet ik nog eten maken en alles. Als ik dan van de boodschappen terug kom, doe ik maar gauw de gordijnen dicht, dan zie ik tenminste niet dat het buiten al donker is.

Struisvogelpolitiek natuurlijk.

En bovenop de wintertijd komen die koude temperaturen. Ik ben maar weer begonnen met langmouwige t-shirts aan te trekken, de kortmouwige kunnen wel weer helemaal achterin het hoekje van de kast worden verstopt tot het voorjaar.

Ik heb weer een lekkere dikke warme winterjas aan, want die zomerjas werd nu toch echt ietsjes te fris. En als klap op de vuurpijl moest ik vanmorgen zelfs krabben. Dat wil zeggen, de ruiten van mijn lieve Kaatje ijsvrij maken. Het autootje stond vol met ijsbloemen, en nog een dikke laag ook. Ik moest hem echt helemaal vrijbikken.

Volgens mij wordt het tijd om de leuke punten van de winter maar eens op te zoeken: stampot boerenkool, en hutspot en snert. Met een stevig stukje rookworst.

En warme chocomel met slagroom.

Jammer dat je van die dingen zo aankomt!

Ciao,

Ingrid.

31-OKT-2008: VAKANTIE IN ANTWERPEN – DEEL 3

Maandag 15 september

Tegen kwart voor negenen word ik wakker voor het ritueel douchen – aankleden – naar de ontbijtzaal. Tijdens het ontbijt denk ik na over wat ik wil gaan doen vandaag, en al etende kom ik tot het besluit dat vandaag een winkeldag wordt. Dat wil zeggen, na een kopje koffie bij één van die brasserietjes aan de Keyserlei.

De kop koffie ga ik nuttigen bij Windsor. Daar ben ik vaker geweest de afgelopen dagen, en de ober groet mij inmiddels zelfs al als een oude bekende. "Wilt u Cappuccino?" vraagt hij. Ik zeg dat ik dat inderdaad graag wil, en even later zit ik achter een heerlijke melkschuimkraag naar buiten te kijken. Ik zie een bus bij de bushalte staan. "Antwerp Diamond Bus" staat er op. Hé, die heb ik al zien rijden, denk ik bij mezelf. Even later rijdt de bus weg. Maar als ik mij goed herinner rijden die dingen ieder uur of zo, dus erg is dat niet. Ik neem gewoon de volgende. Als mijn koffie op is. Niet eerder. Een mens moet toch zijn prioriteiten stellen nietwaar?

Wat later is mijn koffie op en loop ik naar de bushalte. De ober van het restaurant zwaait mij gedag en ik zwaai netjes terug. De bus komt er al aanrijden, dus ik stap gauw ik en koop een kaartje. In eerste instantie wil ik beneden gaan zitten, maar de buschauffeur raadt me aan om boven te gaan zitten. Sja, dat is ook zo, dit is een dubbeldeks bus! Boven gekomen zoek ik een plekje uit. Keuze is er genoeg, op deze doordeweekse dag zijn er maar drie andere passagiers. Bij elke stoel hangt een koptelefoon, met een keuzeknopje waarmee je de taal kunt instellen en een volumeknop. Kennelijk krijgen we onze aanwijzingen straks via een automatisch bandje of zo.

Als de bus weggrijdt, rammelt dat toch wel een beetje her en der. Ik kijk waar dat wegkomt, en kom bij het dag uit. Dat is van zeildoek of iets dergelijks gemaakt, over een buizenframe dat ingeschoven kan worden. En die buizen rammelen. Het stoort niet echt. Ik bedenk me dat ik dit ritje ook eens met warm weer moet maken, als dat dak open is. Dat is vast erg fijn, in gedachten zit ik al helemaal lekker in het warme zomerzonnetje.

De rit zelf gaat langs een aantal bekende sights die een gemiddelde toerist gezien moet hebben, de meeste heb ik de afgelopen dagen te voet al bezocht. Nu rijden we zomaar even overal langs, en ik moet toch even denken aan al die tijd die ik aan lopen van hier naar daar heb besteed de afgelopen tijd. Het is best leuk om alles nu vanuit de bus te zien. Uiteindelijk komen we weer terug bij de Keyserlei, en ik stap uit om aan mijn winkelplannen te beginnen. Ik loop naar de Meir en koop als eerste bij een winkeltje een lekkere warme Belgische wafel. Daar heeft mijn maag namelijk allang alweer oren naar.

Na de wafel ga ik eens serieus winkelen, echter zonder al te veel te kopen want in de meeste winkels hebben ze mijn maat toch niet. Toch is het wel leuk om te kijken naar wat de mode gaat doen komend winter. Uiteindelijk besluit ik dat het er allemaal niet zo heel erg inspirerend uitziet, al dat grijs enzo vind ik maar niets.

Als ik zat ben van het winkelen – en daarmee toch moet ophouden omdat de winkels dichtgaan – kom ik er achter dat mijn maag alweer behoorlijk knort. Die warme wafel van vanmiddag is duidelijk alweer op, tijd voor het avondeten! Ik zoek een klein chinees restaurantje uit, en kies voor een simpele maaltijd met wat bami en babi-pangang en dat soort dingen. Het gaat er goed in en twee uur later loop ik langzaam terug naar mijn hotel, bedenkend wat ik morgen ga doen. Morgen is het tenslotte mijn laatste dag alweer hier!

Dinsdag 16 september

De wekker gaat.

Ik word wakker.

Oei! Denk ik bij mezelf.

Vandaag mijn laatste dag alweer, morgen moet ik uitchecken en op de trein stappen. Terwijl ik me aankleed besluit ik dat ik volgend jaar terugkom. Antwerpen is zo'n supergezellige stad, daar wil ik graag nog wel een keertje rondlopen. Maar eerst ontbijten, daarna op koffiejacht, en dáár weer na ga ik naar Aquatopia, neem ik mezelf voor. En dan nog even bij de supermarkt langs om iets te halen voor in de trein morgen. Eierkoeken of zoiets lijken me wel makkelijk. Maar eerst het ontbijt.

Na het ontbijt ga ik aan de Keyserlei koffie drinken en daarna loop ik naar het Koningin Astridplein. Daar zit op een hoek van het plein iets dat Aquatopia heet, en volgens mijn stadsgidsje is dat zeer de moeite waard. Als ik dichterbij kom, zie ik dat ze met de weg en de stoep bezig zijn, het bordes naar de ingang is nu een hele hoge stap. Ik klauter het bordes op, loop naar binnen, hang mijn jas in de garderobe en koop een kaartje.

Eenmaal binnen in Aquatopia kom je direct in een heel andere wereld. Aquatopia blijkt een soort dierentuin te zijn; maar dan eentje met alleen maar onderwaterwezens. Het staat er dus bol van allerlei aquaria. Als ik door Aquatopia heenloop, blijken er niet alleen maar heel veel vissen enzo het fotograferen waard te zijn, de inrichting is dat ook. Het is namelijk van A tot Z en van onder tot boven volledig gethematiseerd. Gedurende de dag kom ik door een duikboot, door een stuk diepzee, door koraalriffen, noem maar op! Alleen de thematisering is al een bezoek waard!

Het mooiste stukje thema vind ik de roltrap naar beneden die ik 's middags tegenkom. De roltrap naar boven die ik eerder op de dag zag, ging onder een heleboel kwallen door, en dat was ook al heel apart. Maar de roltrap naar beneden gaat een hele grote haaienbek in! Hu! Het lijkt Jaws wel, net echt, maar ik ben blij dat hij toch nep is. Ik kijk er even naar en maak een paar foto's. Er is weinig licht, het is moeilijk om geen "bewogen" foto's te krijgen. Ik probeer net zo lang tot ik een foto heb die me naar de zin is.

Als ik in de loop van de middag buiten kom, blij ik nog net genoeg tijd te hebben om gauw richting Groenplaats te lopen en bij Mockamore een kopje cappuccino met witte chocolade te drinken. En dan nog even bij het Steen kijken en dan is het alweer avondetenstijd.

Tijdens het avondeten ga ik in gedachten nog even terug naar de afgelopen week.

Ik heb veel toffe dingen gedaan.

Antwerpen is een ontzettend leuke stad.

Ik besluit om volgend jaar zeker terug te komen!

Ciao,

Ingrid.

05-NOV-2008: MAAR EENTJE

Vrijdagochtend.

Ik word wakker van de wekker en zet het ding gauw op snooze. Há, het is vrijdag, denk ik bij mezelf en vanavond is het dus weekend. Joepie! Dan schiet mij iets te binnen wat mijn goede stemming enigszins doet bederven: ik moet zometeen naar de tandarts! Gelukkig alleen maar voor controle, maar toch. Als de wekker wéér afloopt, druk ik wederom op de snooze-knop. Ineens heb ik geen zin meer om uit bed te komen.

Een paar "snoozes" later trek ik toch maar de stoute schoenen aan en stap uit bed. Die tandarts komt tenslotte niet naar mij toe, en het kostte me al zoveel moeite om een afspraak te maken. Ik herinner mezelf eraan dat het alleen maar controle is dit keer. Geen boren enzo gelukkig, daar heb ik een ontzettende hekel aan. Dat geluid alleen al.

Uiteindelijk gedoucht en aangekleed en ontbeten en – uiteraard – mijn tanden gepoetst stap ik in de Ka. Het wordt toch tijd dat ik die kant op rij. Mijn laptop neem ik mee; dan kan ik vanaf de tandarts in 1X door naar Ordina en mijn werk.

Het kost me de nodige moeite om het woonerf waar ik woon af te komen. Ik moet namelijk langs een school, en al die Papa's en Mama's blijken hun kroost met de auto te brengen. Normaliter ga ik al veel eerder van huis en merk ik daar niks van, maar nu heb ik er toch last van. Wat is het druk! Ik ben blij met mijn kleine Kaatje, daardoor kan ik mezelf tussen al die grote SUV's en zo doorwurmen en vijf minuten later rij ik lekker toch al op de ringweg.

Daarna gaat de rit voorspoedig, ik vind bij de Albert Hein in Helpman een parkeerplek en zit mooi op tijd bij de tandarts in de wachtkamer. Er klinkt onophoudelijk gezaag, geboor en hamergeklop, want de praktijk wordt verbouwd. De wachtkamer is nu al veel verder achterin het pand, zo te zien was daar vroeger een binnenplaatsje geweest. Het dak van de nieuwe wachtkamer is van glas. Ik vind het een goed idee, dan heb je lampen in de wachtkamer ook niet zo per sé nodig. Al veel te gauw ben ik aan de beurt, de tandarts komt me halen.

Hij geeft me een hand en verontschuldigt zich voor de puinhoop waarin hij zijn patiënten nu moet ontvangen. Daarna vraagt hij me of alles naar wens is met het gebit.

"Dat moet U toch beoordelen?" vraag ik als antwoord.

"Eigenlijk bedoel ik te vragen of je ergens last van hebt", zegt de tandarts. "Nee, alles is oké".

Ik neem plaats in de stoel, wordt achterover gekieperd en de tandarts gaat aan het werk. Even later constateert hij dat ik maar één gaatje heb en dat alles er goed uitziet. "Ik ben niet ontevreden" zegt hij.

Na het maken van een afspraak voor het vullen van dat éne gaatje, loop ik de praktijk uit. In mijn hoofd jubelt het.

Ik heb maar één gaatje!

Het gaat de goede kant op met mijn gebit!

Nu alleen nog braaf en netjes blijven poetsen!

Ciao,

Ingrid.

12-NOV-2008: PROBEREN OF NIET PROBEREN

Ondanks dat ik nog maar 12 jaar van mijn werkzame leven heb versleten, heb ik toch al een flink aantal bazen gehad (wel bij dezelfde werkgever trouwens; ik zit in een nogal dynamisch hoekje van de wereld).

Van eenieder van hen heb ik wel de nodige nuttige of interessante dingen geleerd.

Met één van hen - in de wandeling bekend als Eric V – had en heb ik soms heel aardige discussietjes. Zo is hij al een poosje bezig om mij er van te overtuigen dat het fenomeen "proberen" eigenlijk niet bestaat. En zo langzamerhand begin ik in te zien dat dat eigenlijk ook wel klopt. Want als je er eens goed over nadenkt kun je niet anders dan tot de conclusie komen dat het werkwoord proberen inderdaad een heel raar ding is.

Laten wij eens een voorbeeld nemen: je probeert je beste vriend te bellen, maar die neemt niet op. Op de keper beschouwd probeer je hier helemaal niks; je dóet iets. Je belt namelijk je beste vriend. Alleen mislukt die actie want je krijgt zijn voicemail aan de lijn in plaats van hemzelf. Maar het resultaat van iets doen is iets anders dan het doen zelf.

Ander voorbeeld: je probeert op de Nederlandse kampioenschappen atletiek het record verspringen te verbreken. En stel dat je dat nog lukt ook. Dan heb je dus wederom niets geprobeerd: je hebt wél twee dingen gedaan – namelijk verspringen en het record verbreken.

Dus wanneer probeer je dan wel iets?

Wie het weet mag het me e-mailen!

Ciao,

Ingrid.

P.S.: Eric V is niet de enige die er zo over denkt: Yoda (je-weet-wel, dat manneke van Star Wars) blijkt er net zo over te denken.

PS2: Vier jaar na dato ben ik het niet meer hiermee eens; bij proberen mag je namelijk fouten maken. De drempel om iets nieuws te leren, of überhaupt iets te doen, wordt hiermee een stuk lager. En daarmee heeft proberen mijns inziens een zeer nuttige functie!

28-NOV-2008: COMMON SENSE IS OVERAL

De afgelopen week stond voor mij nogal in het teken van de Common Sense. Dinsdag hadden we namelijk weer een sessie, onze achtste en laatste.

Dus in voorbereiding had ik het weekend al de teksten gelezen, en de notulen van de vorige keer doorgenomen, zo van die dingen die je hoort te doen als je het goed wilt doen. En toen hadden we dinsdag de training. En toen kregen we allemaal een mooi certificaat. Waar ik ****heel**** erg trots op ben!

En op de een of andere manier kom ik het deze week steeds weer tegen. Allereerst op mijn werk, waar ik aan de mensen uit moet leggen wat dit of dat op het certificaat nu eigenlijk betekent. En waar ik met mijn mede-cursisten napraat en grapjes maak. Zo van die "inside-jokes" die je alleen kunt snappen als je Common Sense kent.

Nu ligt dat min of meer in de lijn der verwachting, maar ik kom deze week ook iets Common-Sense gerelateerds tegen in het nieuws. Ik vond namelijk deze berichtjes op het net:

http://www.nu.nl/news/1856445/151/Slechte_baas_vergroot_kans_op_hartklachten.html

en

<http://www.gezondheidsnet.nl/medisch/nieuws/2810/een-slechte-baas-is-ongezond-voor-je-hart>

Eigenlijk is het ook wel logisch; dat je meer stress hebt als je een slechtere baas hebt (even daargelaten dat "slecht" natuurlijk nogal subjectief is). En natuurlijk kruipt stress in je lichaam, dat heeft iedereen die wel eens blootstaat aan stress aan den lijve ondervonden. Maar toch blijkt hieruit dat het een loffelijk streven is om, als je – zoals ik - toch een opperknuppel wilt worden, dat je dan ook een goede wilt zijn. En geen slechte.

Alles met elkaar wel erg frappant dat deze berichten in het nieuws komen op de dag nadat ik mijn Common-Sense-training succesvol heb afgerond.

Ik ben blij dat ik die training gedaan heb! Op naar de vervoltraining..hoop ik. Want er is nog zoveel meer te leren!

Zou mijn baas dat willen betalen?

Ciao,

Ingrid.

01-DEC-2008: GOEDE EN VERKEERDE BENEN

Vandaag is het maandag. Typisch zo'n dag waarop je met regelmaat opvangt dat iemand "met het verkeerde been uit bed is gestapt". Of dat het vandaag toch écht niet lukt om "het beste beentje voor te zetten". En ook een dag waarop je op de een of andere manier vaker dan normaal "op je achterste benen staat".

Normaal denk ik niet zo na over spreekwoorden. Helemaal niet op maandagochtend met amper twee kopjes koffie op. Maar vanmorgen hoorde ik de bovengegeven drie spreekwoorden vrijwel achter elkaar. Dus toen ik éénmaal voldoende cafeïne had vergaard, begon ik hier toch over na te denken.

Des avonds thuisgekomen pak ik het spreekwoordenboek er bij en zoek "been" op. Er staan twee kolommen spreekwoorden onder "been". En dat is nog zonder been in de betekenis van bot erbij. Een kleine greep uit de selectie:

- hij is met het verkeerde been uit bed gestapt
- je beste beentje voor zetten
- op je achterste benen staan
- het been stijf houden
- met één been in het graf staan
- een blok aan het been zijn
- op het verkeerde been gezet worden

Al spreekwoorden lezend begin ik het idee te krijgen dat we kennelijk een goed en een fout been hebben. Dat blijkt uit bijvoorbeeld "met je verkeerde been uit bed stappen" en "je beste beentje voor zetten". Prompt vraag ik me af hoe dat kan en besluit eens te gaan internetten om de etymologie van die spreekwoorden uit te vogelen. Ik kijk ook nog even onder "hand" - en vind daar maar liefst vijf kolommen vol handsprekwoorden. Maar daar zit niet echt zo'n duidelijk goed/verkeerd verschil in als bij de benen. Kennelijk zijn onze benen daar toch redelijk uniek in.

Ontgoocheld kruip ik een half uurtje googlen later op de bank met een kopje koffie. Ik heb van alles geprobeerd aan zoektermen op diverse zoekmachines maar ik heb niks gevonden wat lijkt op etymologie van die benen-gezegden. Ten einde raad heb ik een proefabonnement van een week genomen op www.etymologie.nl (toffe site trouwens, echt een aanrader!) maar ook daar is er niks bekend over de herkomst van "met je verkeerde been uit bed stappen". En ook niet over andere benen-gerelateerde gezegden. Er staan helemaal geen spreekwoorden op. Nu weet ik nog niet waar dat verschil wekomt. En ook niet wat mijn goede of verkeerde been dan wel is.

En tóch ben ik nieuwsgierig. Tijdens de koffie (leve cafeïne-vrij :)) laat ik mijn benen-probleem eventjes bezinken. Ik bedenk me dat die site maar een webversie is van het officieel etymologisch

woordenboek. Daar staat vast niet alles op, misschien hebben ze de spreekwoorden nog niet ingevoerd of zo. Tenslotte hebben ze ook nog niet alle woorden na de R in de site zitten.

Ik besluit in mijn kerstvakantie eens een bibliotheek binnen te lopen. Misschien wel de universiteitsbieb.

Want daar hebben ze vast wel een etymologisch woordenboek!

Ciao,

Ingrid.

P.S.: mocht één van de lezers weten hoe het nu zit met die benen, dan zou ik het zeer op prijs stellen als diegene de oplossing van dit raadsel door zou willen mailen.

08-DEC-2008: DE BAAS DRAAGT EEN BOLHOED

Thuis in de DVD-kast heb ik een verzamelbox staan met een aantal afleveringen van de TV-serie "Are You Being Served?". [Are You Being Served](#) is een serie van de BBC uit de jaren zeventig en speelt in een warenhuis, Grace Brothers. De hoofdrolspelers in die serie zijn de drie verkopers van de herenmode-afdeling, de twee verkopers van de damesmode-afdeling, de "Floor walker" (zeg maar de teamleider) en het afdelingshoofd.

Het hoofdthema van de betreffende aflevering is de inzakkende verkopen. Het afdelingshoofd wil daarom een denktank organiseren - zeg maar een brainstormsessie - zodat iedereen met ideeën kan komen om de verkopen te stimuleren. De goede ideeën worden door het afdelingshoofd vervolgens naar "boven" verkocht als zijnde zijn eigen ideeën. Maar naast dit hoofdthema loopt als rode draad door het verhaal een heel gedoe met hoeden. Het gaat er om wie welke hoed op dient te hebben - vreemd genoeg geldt dit trouwens enkel voor de heren van het personeel.

Het begint als Mr. Rumboldt Captain Peacock binnen ziet komen met een bolhoed op zijn hoofd. Naar de mening van Mr. Rumboldt kan dit echt niet en hij spreekt Captain Peacock er dan ook gelijk op aan: bolhoeden dienen alleen gedragen te worden door afdelingshoofden en hoger management. Niet door Captain Peacock. Iemand met zijn functie dient iets op zijn hoofd te zetten wat een Homburg wordt genoemd en dat geldt ook voor Mr. Grainger als senior verkoper. De ander twee heren van de herenmode-afdeling dienen een pet of een vilthoed te dragen. Nogal gepikeerd na deze korte lezing over hoeden legt Captain Peacock zijn hoed weg en tekent het aankomstregister.

In de volgende scène komt Mr. Humphries binnen. Hij blijkt een Homburg op te hebben en dat valt Captain Peacock direct op. Hij besluit om er direct wat van te zeggen en aldus zijn irritatie kwijt te raken door naar beneden te schoppen. Nu is Mr. Humphries dus eveneens gepikeerd. Als Captain Peacock weer een scène later ook Mr. Lucas onder handen neemt - die helemaal geen hoed op heeft - is de sfeer op de herenmode-afdeling niet bepaald goed meer. Als Mr. Rumboldt vervolgens na sluitingstijd een vergadering wil beleggen, stuit hij op nogal veel tegenstand, want de heren moeten allemaal direct weg "om een nieuwe hoed te kopen". Mr. Lucas merkt zelfs nog op dat hij "een hoed moet kopen die bij zijn miezerige functie past".

Aan het einde van de aflevering hebben alle heren uiteindelijk de hoed op die ze van Mr. Rumboldt dienen te dragen. Ze staan op het punt om naar huis te vertrekken als Young Mr. Grace - de eigenaar van de winkel - binnenkomt en de autoriteit van het afdelingshoofd onderuit haalt door tegen Captain Peacock te zeggen dat zijn Homburg hem niet staat. Hij zou een bolhoed moeten kopen en die ten allen tijde dragen.....

Ook al is de serie in kwestie een parodie, ik zou niet graag in dat warenhuis willen werken. Het gedoe met de hoeden is symbolisch voor de hele manier waarop ze met elkaar omgaan. "Rangen en standen moeten er zijn" wordt wel eens gezegd, en die serie is dat duidelijk zichtbaar, van het Common-Sense-denken hebben ze duidelijk geen kaas gegeten. Alle karakters slijmen naar boven en schoppen naar beneden en spreken hun superieuren nauwelijks tegen (tenzij ze daarmee kunnen "scoren" uiteraard). Het lijkt me uitermate frustrerend, en ik ben blij dat ik niet bij een bedrijf werk waar het er zó aan toe gaat!

Ciao,

Ingrid.

Dit was een verzameling van alle “Rubense Schone Vertelt” blogs uit 2008. Dit blog heette toen nog “Commentarii”.

Het blog in kwestie is tegenwoordig te vinden op <http://ingridspersonal.blogspot.com>